

4227

தமிழ்த்தாய் தமிழர்களை கல்வியளர்ச்சி

1.19473

.22
5

எஸ்.சுந்தரபேரன்

2002
M

75

20 ஆம் நூற்றாண்டில்

தேவ நாகை பிர
மாதிரி நாகை சேனை
யாழ்ப்பாணம்.

தாழ்த்தப்பட்ட

தமிழர்களின்

கல்வி வளர்ச்சி

* R

மொதலான நூலகம்
10 APR 1997
காந்தி மன்றம்
யாழ்ப்பாணம்

சுப்பிரமணியம் சந்திரபோஸ்

H227
C.C

யாழ்ப்பாணம்.

1989

119473

119473
C.C

301. 202448

Educational Development
of
MINORITY TAMILS
in the
20 th Century

Author:

S. Chandrabos, B. A. (Cey.)_v Dip-in-Ed.

1st Edition: Feb., 1989

Price: **Rs. 10-00**

சென்னை மாநகராட்சி
சென்னை மாநகராட்சி
சென்னை மாநகராட்சி
யாழ்ப்பாணம்

4227 C.I.C

எழுந்தருளியுள்ள அமைச்சர் எம். லி. சுப்பிரமணியம்
அவர்களுக்கு
யாழ்ப்பாணம்

யாழ்ப்பாணம் அறிவுரை அருங்குறையின் பாவலுக்கும்
நன்மையென வாங்கித் தட்டி நலிவுளத்தெய - தினதன்
பரிவரல் வளத்தெயல் மலத்தெயல் உயர்த்துதாம்! தின
பாதுவர்க. திருவாய் மலத்தன்.

நுழைவாயில்

தாழ்த்தப்பட்ட தழீழர்களின் கல்வி வளர்ச்சி என்ற மகூடத்தின் கீழ் ஓர் ஆய்வினை மேற்கொள்ள முனைந்தபோது நியே இதற்குத் தகுந்தவன் என வாழ்த்தியவர்கள் பலர். உனக்கு வேறு தலைப்புக்கள் கிடைக்கவில்லையா என்று தூற்றியவர்கள் சிலர். ஆயினும் வாழ்த்தியோரின் வாழ்த்துக்களை உரமாகக் கொண்டு, தூற்றியவர்களின் கருத்துக்களை, கருத்து மோதல்களை அறிவு வளர்ச்சிக்கு அடிப்படைத் தத்துவமாகக் கொண்டு இவ்வாய்வினை விரிவாக மேற்கொள்ள வேண்டுமென்ற வேண்டாவில் இறங்கினேன். ஆயினும் இவ் ஆய்வு பல்வேறுபட்ட காரணிகளினால் ஒரு கருக்க வரலாறு கவே அமைந்துள்ளது.

இவ்வாய்வினை மேற்கொள்வதற்காக ஓரளவிற்கே உசுத்துணை நூல்கள் உதவி செய்தன ஆயினும் இவ்வாய்வுக்கு கைகொடுத்து உதவியவர்கள், தாழ்த்தப்பட்ட தழீழரின் கல்வி வளர்ச்சிக்காகவும், விடிவுக்காகவும் போராடிய போராடிக் கொண்டிருக்கின்ற திருவாளர்கள் எம். சி. சுப்பிரமணியம் (முன்னைநாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்), ஜி. நல்லையா (முன்னைநாள் செனட்டர்), த. இராசலிங்கம் (முன்னைநாள் உடுப்பிட்டி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்), என். டி. செல்லத்துரை (முன்னைநாள் யாழ். மாநகர சபை அங்கத்தவர்), கே. டேனியல் (பிரபல எழுத்தாளர்), ம. வைரமுத்து ஜே. பி. (அகில இலங்கை பெளத்த காங்கிரஸ் தலைவர்), வி. பொன்னம்பலம், ஆ. வைத்திலிங்கம். கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ் (யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்), பேராசிரியர் ப. சந்திரசேகரம் (முன்னைநாள் யாழ். பல்கலைக்கழக கல்வியியல் பேராசிரியர்), கலாநிதி சபா ஜெயராசா ஆகியோர்களாகும். இவர்களுக்கு என் நன்றி உரித்தாகுக. இவர்களை விட இச்சமூக ஏற்றத்தாழ்வினால் கல்வி பெறும் வாய்ப்பினை இழந்த சில முதியோர்களும், தாழ்த்தப்பட்ட தழீழர்கள் கல்வி

பெறுவதில் அடைந்த இன்னல்களையும் தாம் பெற்ற அநுபவங்களையும் கதைகதையாய் எடுத்துக் கூறியுள்ளனர். அவர்களுக்கும் என் நன்றி!

ஒப்பீட்டுக் கல்வி ஆய்வாளர்கள் இலங்கையின் கல்வி முறை பற்றியும் ஆய்ந்துள்ளனர். ஆயினும் இலங்கை வாழ் தழிற் சமுதாயத்தில் ஒரு சாரார் கல்வியறிமையற்று புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையினை ஏனோ எடுத்துக்காட்டத் தவறிவிட்டனர்.

கல்வி சென்ற நூற்றாண்டுவரை வசதி படைத்தவர்கள் மட்டுமே பெறக்கூடிய ஆடம்பரப் பொருளாக இருந்தது. 20 ஆம் நூற்றாண்டில் தான் கல்வியைப் பெறுவது ஒரு அடிப்படை மனித உரிமையென ஐக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமைப் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டது. இன்றும் அனைவரும் கல்வி பெறுகின்றனர் என்பது சந்தேகத்திற்குரியதேயாகும். அரசியல், பொருளாதார சமூக, பண்பாட்டுக் காரணிகளால் கல்வியினைப் பெறக்கூடிய தகுதியும், திறமையும் இருந்தும் கணிசமான தொகையினர் எம் நாட்டில் கல்வி பெறாமல் இருக்கின்றார்கள் என்பதனை அறிவுடையோர் எவரும் ஏற்றுக்கொள்வர்.

இவ்வாராய்ச்சியினை, யார் இந்தத் தாழ்த்தப்பட்ட தழிழர்கள்? கல்வி என்றால் என்ன? கல்வி யாருக்காக? 20 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் தாழ்த்தப்பட்ட தழிழர்களின் கல்விநிலை, 20 ஆம் நூற்றாண்டில் தாழ்த்தப்பட்ட தழிழர்களின் கல்வி வளர்ச்சி என்னும் நான்கு பிரிவுகளாக வகுத்து ஆராய்ந்துள்ளேன். இவ் ஆய்வுக்கு முன்னுரை வழங்கிக் சிறப்பித்த யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக கல்விப்புல சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் கலாநிதி சபா ஜெயராசா அவர்களுக்கும், அட்டையை ஒருங்குற அமைத்த ஓவியர் ரமணி அவர்கட்கும் அழகுற அச்சுப்பதிவு செய்த அச்சகத்தினருக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக.

எஸ். சந்திரபோஸ்

முன்னுரை

கலாநிதி சபா. ஜெயராசா.

[விரிவுரையாளர் கல்வியியற்புலம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம், யாழ்ப்பாணம்.]

இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் சாதியம் தொடர்பாக முன்வைக்கப்படும் பாரம்பரிய இலட்சியங்களில் "இரட்டை வடிவங்கள்" காணப்படுகின்றன. ஒரு புறம் சாதியத்தை நிலைநிறுத்தலும் மறுபுறம் நிராகரித்தலுமான பண்பாட்டுக் கோலங்கள் எக்காலத்தில் தொழிற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் முரணியல்புகள் சமூக விஞ்ஞானிகளால் ஆழ்ந்து நோக்கப்படுகின்றன.

பாரம்பரிய வைதிக மரபில் தர்மங்கள் இரண்டு பிரிவுகளாக வகையியல் செய்யப்பட்டன. அவை, வர்ணாச்சிரம தர்மமும் மானவ தர்மமுமாகும். வர்ணாச்சிரம தர்மம் சாதியம் தொடர்பான ஒழுங்குகளைக்கூற. மானவதர்மம் அனைத்து மானுடர்க்குமுரிய பொதுவான ஒழுக்கங்களை விளக்கியது. அறவிதிகளை மீறுவதிலும், சாதியம் சார்ந்த ஒழுக்கங்களை மீறுவதே பாவமானது என்று நம்பப்பட்டது. (J. H. Hutton, 1980 Cast in India, Oxford University Press, p. 125)

வைதிக மரபில் நிலைக்குத்துச் சமூக அசைவுகள் பற்றிய கோட்பாட்டு வடிவங்கள் முன்மொழியப்படவில்லை. சமூக பொருளாதார அடுக்கமைப்பில் நலிந்தவர் தொடர்ந்து நலிந்தவராக இருப்பதற்குரிய அறமும், ஒழுக்கங்களும், நியாயங்களும் விமர்சனத்துக்கிடயின்றிக் கட்டியெழுப்பப்பட்டன. இந்நிலையில் நிலைக்குத்துச் சமூகப் பெயர்ச்சியை அனுபவிக்கமுடியும் என்பது ஒடுக்கப்பட்டோரின் வாய்மொழி

இலக்கியங்களில் மாத்திரமே தூரத்துத் தொடுவானங்களாகக் காட்சித்தந்தன.

சமூக அடுக்கமைப்பை ஒட்டியும் பற்றியும் சென்ற நியமமான கல்வி வரன்முறையாக ஒழுங்கமைக்கப்படுவதற்கும், ஏட்டு வடிவங்களைப் பெறுவதற்கும் தொல்சீர் நிறுவனங்களுடன் ஒன்றிணைக்கப்படுவதற்குமான வாய்ப்பினைப் பெற்றிருந்தது. நலிந்தோருக்கான பாரம்பரியமான கல்வி வாய்ப்பொழிவடிவங்களை மீறிக் கிளர்ந்தெழுந்து நிறுவனவடிவங்களைப் பெறமுடியாத சவனத்தோடு நின்றது ஏற்றத்தாழ்வுள்ளசமூக அமைப்பின் கல்விச் செயற்பாடுகளில். இத்தகைய இருமைத்தன்மை காணப்படுதல் ஆகிலத்தின் பொதுப்பண்பு என்றும் கொள்ளலாம். நாட்டார்கலை இலக்கியங்களைப் பேணிக்காத்த பெருமை தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கே உரியது என்று கூறுதல் சமூக நடப்பியலை விளக்கும் கூற்று. ஒடுக்கப்பட்டோரின் நியமமற்ற கல்வி நிறுவனவடிவில் ஒருங்கிணைக்கப்படாவிடிலும், ஆற்றல்மிக்க உள்ளடக்கப்பொலிவைக்கொண்டிருந்தது, காலமாற்றம், மேலைமயப்படுத்தல், இந்திய விடுதலைப்போராட்டம், என்பவற்றின் பின்புலத்திற் சாதியம் தழுவியதின் சமயக் கோட்பாடுகளுக்குப் புதிய விளக்கங்களையும் வியாக்கியானங்களையும் கொடுக்கவேண்டிய தேவை எழுந்தது.

தர்மம் என்ற எண்ணக்கரு சாதியத்துடன் எவ்வகையிலும் இணைந்திருக்கவேண்டியதில்லை என்று விரிந் இந்து சமூகத்தலைவர் கலாநிதி கரன்சிங் தரும் விளக்கம் மறுமலர்ச்சி பெற்ற இந்துமத இயக்கங்களின் தலைநம்பவாசகமாக அமைந்தது. எழுச்சி மிக்க இந்தக்குரல் இலட்சியவாக்காக இருந்ததே யன்றி சாதியத்துடன் இணைந்த சமூக அடுக்கமைப்பைத் தகர்த்து நிர்மலமாக்கவில்லை. இச்சந்தர்ப்பத்திலே தான் இந்தியா இலங்கை ஆகிய நாடுகளிலே காணப்படும விழுமியம் சார் இருமைத்தன்மையினைச் சுட்டிக் காட்டவேண்டியுள்ளது.

ஜகஜீவன்ராம் ஹரிஜன சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஓர் அரசியற் போராணி. அவர் இந்தியாவின் பாதுகாப்பு அமைச்சராக இருந்தவேளை அவரது அலுவலகத்தில் ஓர் உயர்சாதிக் காரர் 'பியேன்' ஆகக் கடைமபுரிந்தார். சாதியத்தின் அடிப்படையில் தான் உயர்ந்தவரென்றும் ஆசீர்வதிகப்பட்டவரென்றும் அமைச்சர் தாழ்ந்தவரென்றும் ஜகஜீவராம் அறியுமளவுக்கு அந்தப்பணியாளரின் மனப்படிமங்கள் வெளிவந்தன. (Alexandra George, 1986, Social Ferment in India, The Athlone Press, London, p. 174) இது சமுதாய நடப்பியலைக் காட்டும் ஒரு நிகழ்ச்சி.

ஒரு புறம் சாதிகள் இல்லை என்ற உரத்த குரலும், மறுபுறம் சாதிய உணர்வுகளை இறுகப்பற்றி நின்றலுமாகிய விழுமியம் சார் இருமைத்தன்மைகள் மேலும் ஆழ்ந்து நோக்கப்பட்டவேண்டியுள்ளது.

புறத்தே எத்தகைய இலட்சியங்கள் முகிழ்த்தெழுந்தாலும், அகத்தில் இந்த மக்களிடத்து சாதியம் சார் உளவியல் சூழ்கொண்டுள்ளது. (R. Lannoy, 1975, The Speaking tree, Oxford University Press p. 370) சாதியம் சார்ந்த உளநிறைவு பெறுவோர் ஒரு சாரார். உளநெருக்கு வாரங்களுக்கும், உள்விரக்திக்கும் உள்ளாவோர் இன்னொருசாரார். இவ்வாறாக இருவேறுபட்ட உளவியற் புலங்களின் நிலைக்களனாகச் சமுதாயம் இருத்தலும் குறித்துரைக்கப்பட வேண்டியுள்ளது.

மேலைநாடுகளில் ஒருவரது சமூகஅந்தஸ்து நான்கு தாளங்களாற் கட்டியெழுப்பப்படுகின்றது. அவைபாரம்பரியமாக ஒருவர் பெறும் சொத்துக்கள், அவரது பதவி, திருமணக்கட்டுப்பாடு, பிள்ளைகளின் நிலை என்பனவாகும். எமது சமுதாயத்தில் இந்த நான்கு தாளங்களையும் மீறிக் கொண்டு சாதியம் முனைப்படைந்து நின்றலும், சமூக அடுக்கமைப்பின் உயர்நிலையில் வதிவோர் அவற்றை மீள வலியுறுத்தி நின்றலும் சமூக விஞ்ஞானிகளாற் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன. இந்த அவலம் சமூகமாற்றத்துக்கான விசைகளைப் பிழிள்ளி விடவும் முயலுகின்றது.

புள்ளிவிபரவியல் கரவுகளை ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும் பொழுது சாதியம் சார் அடுக்கமைப்புக்கும் வர்க்க அடுக்கமைப்புக்குமிடையே நேர்க்குணகம் காணப்படுகின்றது. அதாவது தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் என்போர் பெருமளவில் தொழிலாளிகளாகவே காணப்படுகின்றனர். ஆனால் தொழிலாளர் என்ற வர்க்கத்தினுள்ளே இடம்பெறுவோர் அனைவரையும் ஒன்றிணைப்பதற்குரிய எதிர்விசையாகச் சாதியம் இயக்கப்படுதல் ஸ்ரணுவரையாகக் காணப்படுகின்றது. முற்றிலும் தொழில்நுட்பமயப்படாத பண்பாட்டுக்கோலத்தின் வெளிப்பாடு என்று இந்த ஸ்ரணுவை விளக்கமளிக்கலாம். தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி எமது நிலத்தோடும் கிராமங்களோடும் உள்ள தொடர்புகளை இன்னமும் அடுத்தையாக மாற்றியமைக்கவில்லை. இந்நிலையில் வர்க்க ஒருமைப்பாட்டின் மீது சாதியம் தொடர்ந்து குறுக்கீடு செய்கின்றது.

இத்தகைய பின்னணியிலே தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள்தமக் குரிய கல்வியை நோக்கிய விதமும், கல்வியில் எதிர் கொண்ட இடர்களுக்கும் நண்பர் எஸ். சந்திரபோஸ் அவர்களால் துணுகி ஆராயப்படுகின்றன. ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டோடு அவர் இந்த ஆய்வை மேற்கொண்டுவளை ஆய்வின் முடிவுகளைப் பாதிக்கக் கூடிய அசுவயமான முடிதிரைக்குள்ளே ஒன்றிணை அகப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. கருத்து நிதானத்தோடும் புறவயமான அணுகு முறைகளோடு ஆய்வை ஆற்றுப்படுத்திச் செல்வதைக் காணமுடியும். மனவெழுச்சி அலைகளைக் கடத்தல் ஆய்வாளனது ஆய்வுச் செம்மைக்கு அச்சாணியாக அமைகின்றது.

சமூக நிலைமாற்றத்திலே தவிர்க்கமுடியாததும் வலுவானதுமான கருவியாகக் கல்வி அமைகின்றது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடையே ஏற்பட்ட கல்வி விழிப்பு சமகாலப் புரட்சிகர உணர்வின் கிளம்பல். இதனை வெறும் பண்பாட்டு கிளர்ச்சி யென்று வரையறை செய்துவிடமுடியாது. இதன் தத்துவார்த்த விளக்கம் ஒடுக்கு முறைகளை நிராகரித்தலோடும், சுரண்டலை வேர்களில் இருந்தே கிள்ளி எறிவதோடும் தொடர்புடையது. சோசலிசகட்டமைப்பின் உள்ளே தான் ஸ்ரண

மான பண்பாட்டுப்புரட்சியை அனுபவிக்க முடியுமென்பது யாதார்த்தமாயினும் அத்தகைய நொடுவானத்து விடிவை நோக்கிச் செல்லும் வழிகளைச் செப்பனிடவதற்குக் கல்வி வழித்துணையாகின்றது.

ஒப்பியல் அடிப்படையில் எமது கல்விச் சூழலையும் இந்தியாவின் கல்விச் சூழலையும் நோக்கலாம். இந்தியாவிலே தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தொடர்ந்தும் நலிவடைந்தோராயிருப்பதற்குரிய காரணங்களுள் ஒன்றாக அமைவது கல்வியில் நிலவும் வேதனை நிரம்பிய பின்னடைவாகும். அவர்களிடையே எழுத்தறிவு பத்துச்சத வீதத்திலும் குறைவாகக் காணப்படுவதோடு பெண்களின் எழுத்தறிவு மேலும் பின்தங்கிய நிலையில் உள்ளது. (O. Dreyer 1976. Cultural changes in developing countries, Progress Publishers, Moscow, p. 197).

இவ்வசக் கல்வி, தாய் மொழிக் கல்வி, கிராமங்களை நோக்கிய கல்வி விரிவு என்பவை அத்தகைய ஓர் அவல நிலையை இவங்கையில் உருவாக்காது விட்டாலும், கல்விச் செயற்பாடுகள் முழுவிச்சில் இங்கு நிகழ்ந்து இந்த மக்களை ஒருங்கே மேம்படுத்தியது என்றும் பிகைமதிப்பீடு செய்ய முடியாது.

வரையறுக்கப்பட்ட மாற்றங்களையே கல்வி இந்த நாட்டில் நிகழ்த்தியது என்று கூறும்பொழுது கல்வியுடன் இணைந்த பிறகாரணிகளையும் ஒன்றிணைத்துப் பார்க்கவேண்டிய தேவை எழுகின்றது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் பெரும்பாலானோர் நிலமாற்ற உழைப்பாளர்களாக இருக்கின்றனர். வளங்குன்றிய கலடு, உவர் நிலம், ஒடுக்கிடங்கள் என்பவற்றைச் சார்ந்தே அவர்களது பெரும்பாலான குடியிருப்புகள் யாழ்ப்பாணத்திற் காணப்படுகின்றன. (பேராசிரியர் பொ. பாலசுந்தரம்பிள்ளை, 1989, செவ்வீ)

வருமானத்தளம்பல் இந்த மக்களிடம் பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. பருவங்களை ஒட்டி உழைப்புக்குரிய கேள்வி எழுதலும் வீழ்த்தலுமான நிலைகள் வாழ்க்கையைத் தூக்கும்

பொழுது கல்விச் செயற்பாடுகளும் தூக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய நெருக்குவாரங்களினிடையே தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குக் கிடைத்த கல்வி பன்முக விளைவுகளை ஏற்படுத்தத் தொடங்கியது.

அரசியற் குரலை ஒலிக்கமுடியாத நிலையிலிருந்த மக்களிடத்துப் (Alexandra George, 1986, p. 159) புதிதாகக் கிடைத்த கல்விப் பரிமாணங்கள் 'அரசியல் மயமாக்கலை' ஏற்படுத்தின. சமூகமாற்றத்தை உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட நிறுவன வடிவமைப்புத் தோன்றியது. கலை [இலக்கியங்களிலும் அரசியல் அரங்குகளிலும் சமூக ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிரான கருத்துப் பொறிகள் ஏற்றப்பட்டன.

கல்வியின் செயற்பாடு அம்மட்டோடு நிற்கவில்லை. தாழ்த்தப்பட்டமைக்கான காரணங்களைக் கண்டறியும் வினாக்கள் பரவலாக எழுப்பப்படுதற்குக் கல்விச் செயற்பாடுகள் தூண்டுவிசைகளைக் கொடுத்தன. வினா எழுப்பப்படாதிருந்த சமூகப் புலத்திற் புதிய புதிய வினாக்கள் எழுப்பப் பெற்றன.

நிலைக்குத்தான சமூக அசைவிற் கல்வியின் முக்கியத்துவம் உணரப்படலாயிற்று. இந்நித்த விழிப்பு நடைமுறைகளுடன் எவ்வாறு இணைந்தன என்பதை நோக்கும் பொழுது, அரசாங்கம் மேற்கொண்ட சமுதாய மேம்பாட்டுக்கான திட்டங்கள் எவ்வளவு தூரம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் காலகாலங்களுக்குச் சென்றன என்ற வினாவை எழுப்புவது பொருண்மையுடையது. திட்டம் செயற்படுத்தலிலும், முகரமைத்துவத்திலும், பணியாட்சித் துறையிலும், கல்வி நிர்வாகத்திலும், தொடர்பியல் சார்ந்த துறைகளிலும், தாழ்த்தப்பட்டோரின் எண்ணிக்கை ஒப்பீட்டளவில் மிகவும் குறைவாகவே உண்டு என்ற எமது நாட்டின் நடப்பியலைக் குறிப்பிடவேண்டியுள்ளது. இந்நிலையிற் கல்வி உள்ளிட்ட சமூக நலத்திட்டங்கள் ஆழ்ந்தும், பரந்தும், உணர்வு பூர்வமாகவும் அந்த மக்களின் காலகாலங்களுக்குச் செல்ல முடியாத [இடர்கள் மேலும் துலக்கமாகின்றன.

இலங்கையிற் பல்வேறு கல்வி ஆணைக்குழுக்கள் காலத்துக்குக் காலம் நியமிக்கப்பட்டாலும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் கல்வி மேம்பாட்டுக்கான உருப்படியான யூட்கைகளோ, பரிந்துரைகளோ, வறிதாகவே காணப்படுகின்றன என்ற மெய் மையைச் சுட்டிக்காட்டுவதும் தவறாக அமையமாட்டாது. இந்நிலையில் உறுதியானதும் உருப்படியானதுமான ஒரு நிகழ்ச்சித் திட்டத்தை வரைந்து கொள்வதற்கு தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் கல்வி வரலாற்றை விருத்திநோக்கில் வரன்முறையாக எழுதவேண்டிய ஒரு தேவை உணரப்பட்டது. இந்தத் தேவையைத் தீரு. எஸ். சந்திரபோஸ் அவர்கள் கல்வி வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தில் இந்நூலில் மிகுந்த நிதானத்துடன் நிறைவேற்றித் தந்துள்ளார்.

தந்தையார் அமரர் எம். சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கண்ட கல்விக் கனவுகளில் ஒன்று இந்நூலில் நனவாகின்றது. இதனைத் தொடர்ந்து இத்துறையில் மேலும் பல ஆய்வுகள் மலரவேண்டியுள்ளன. பன்முக ஆய்வுகளுக்கிரிய தூண்டல்களும் இந்நூலின் உள்ளடக்கத்து அனுபவங்களை இயங்கவைக்கின்றன.

கல்வியியற்புலம்,
யாழ். பல்கலைக்கழகம்.
09-02-1989

சபா. ஜெயராசா

யார் இந்தத் தாழ்த்தப்பட்ட
தமிழர்கள்

" யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் "

" சாதிகள் இரண்டொழிய வேறில்லை "

" சிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமையான் "

" சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா
குலத்தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம் "

" ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் "

என்றெல்லாம் நல்லுரைகள் எந்த சமூகத்திலிருந்து
எழுந்ததோ, அந்த சமூகத்தில் தான் சாதிப் பாகுபாடுகள்,
சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகள், தீண்டாமையின் நீசத்தனமான நிய
திகள், கேடுகெட்ட தன்மைகள், அநாகரீகமான மிலேச்சத்
தனமான கெடுபிடிகள் காணப்பட்டன; இன்னும் அதன் எச்ச
சொச்சங்கள் காணப்படுகின்றன. இதன் விளைவாக தமிழ்ச்
சமுதாயத்தில் உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் என்ற பாகுபாடு
உருப்பெற்றது.

தாழ்த்தப்பட்ட, தமிழர்கள் எனப்படுவோர், இறைவனின்
படைப்பினால் தாழ்ந்தவர்களா? அறிவாற்றலினால் தாழ்ந்தவர்
களா? அங்க அமைப்பினால் தாழ்ந்தோரா? அன்றி செய்யும்

தொழிலினால் தாழ்ந்தோரா? "செய்யுந் தொழிலே தெய்வம்" எனக் கூறும் தமிழ் மரபு செய்யுந் தொழிலினால் ஒருவனை தாழ்ந்தவன் எனக்கூறி வரையறை செய்திருக்காது. இறைவன் படைப்பில் உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் என்ற பேதம் இருக்கு மானால் இறைவன் படைப்பே அந்தமற்றதொன்றாகும். எவரும் பிறக்கும் போதே அறிஞர்களாகப் பிறப்பதில்லை. சமூகத்தில் அவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் சந்தர்ப்பங்களே அறிவுடையார்களையும், அறிவிலிகளையும் உருவாக்குகின்றது. எனவே தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்ற வர்கள் எந்த வகையிலும், எந்த முறையிலும், எந்த வழியிலும், எந்த நிலையிலும் தம்மைத் தாமே உயர்ச்சாதித் தமிழர்களென உயர்த்திக் கொண்டவர்களுக்குத் தாழ்ந்தவர்கள் அல்ல. ஆனால் உயர்ந்த குலத்தவர்கள் உயர்ந்த சாதியினர் களென தமக்குத் தாமே முத்திரை குத்திக்கொண்டவர்களால் சகல வழிகளிலும் தாழ்த்தி வைக்கப்பட்ட சனத்தொகையிலும் குறைவான ஒரு குழுவினரேயாகும்.

அரசனர்கள், தீண்டத் தகாதோர், குறைந்த சாதியினர் என்றெல்லாம் ஒதுக்கி வைத்து, மக்களின் சகல பிறப்புரிமைகளையும் மறுத்து அவர்களின் முன்னேற்றங்களைத் தடுத்தி, தமிழர்களில் ஒரு சாரரால், தமிழினச் சகோதரர்களை; தமிழர்களை அடக்கி ஆண்ட தன்மையினால் தோற்றம் பெற்றதே தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்கள் குழு.

மண்ணில் மனித குலம் தோன்றிய நாள்தொட்டு இற்றை வரை காலம், தழ்நிலை, சமூகவாழ்வு, ஆட்சிநிலை ஒரே நிலையில் நின்று விடவில்லை. மனிதனை மனிதன் உண்டகாலம் மாறி, மனிதனை பகிரங்கமாக இழுத்து வந்து அடிமைகளாக விற்ற காலமும் மறைந்து, பண்ணை அடிமை முறைகளையும் கடந்து, நிலப் பிரபுக்கள் கொடுமைகளையும் தாண்டி, இயந்திர உற்பத்தி முறையில் தனது உடல் உழைப்பை விற்ற நிலைகளும் மாறி, தனது சுயநிர்ணய உரிமைகளை வரையறை செய்து கொள்ளக்கூடிய நிலைமைக்கு வந்து-அதற்கு மேலும் சென்று 'உழைப்பவனுக்கே உலகமென்ற' நியதிக்கு மனிதகுல வரலாறு மாறிவிட்டதனை - அறிவுடையார் எவரும் அலட்சியம்

செய்ய மாட்டார்கள். இந்த நிலையிலும் நீண்ட காலமாக ஒரே தொழிலில் நிலைத்து விட்ட காரணத்தால் தொழில் நீதியாகப் பிரிவுகள் ஏற்பட்டு, அப்பிரிவுகளும் நிலைத்து விட்ட போது சாதிகள் என்ற முத்திரை குத்தி, ஏற்றத் தாழ்வுகள் கற்பித்து, ஒழுது உயர்வுக்கும் வாழ்வுக்கும், வரட்டுக் கௌரவத்திற்கும் சாதகமாகிய நிலையினை, அறிவு வளர்ச்சி ஏற்பட்டு அனைத்துலக நாடுகளும் முன்னேறும் வேளையிலும் கூட தொடர்ந்து பாதுகாக்க சில மௌனங்களும் முனைவதனை என்னவென்று கூறுவது?

இயற்கையோடியெய்ந்து பழந்தமிழர் வாழ்வில் சாதி வேறுபாடுகள் இருந்திருக்க நியாயமில்லை. தமிழர்கள் தம் நிலப் பண்புகளுக்கேற்ப குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனப் பிரிந்து அகத்தினை, புறத்தினை ஒழுக்கங்களைப் பேணி வாழ்ந்தனரெனச் சங்க இலக்கியங்கள் சாற்றுக்கின்றன. "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்ற தாரக மந்திரத்தை தரணிக்குத் தந்தவர்கள் தமிழர்களே. "ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்" என்ற சமயநெறி கண்டவர்கள் தமிழர். "சாதி குலம் பிறப்பென்னும் கழிப்பட்டு தமோறும் ஆதமெலி நாயேனை" என்றும்,

அங்கமெலாம் குறைந்தழகு
தொழு நோயராய் ஆவுரித்துத்
தின்றுளவும் புலையரோனும்
கங்கைவார சடைக் கரத்தாரக்
காண்பராகில், அவர் கண்டார் நாம்
வணங்கும் கடவுளாரே - என்றும்

சாத்திரம் பல பேசும் சமூகக்கர்கள்
கோத்திரமும் குலமும் கொண்டென்

செய்யீர் "

என்னும் சைவநெறி கொண்டவர்கள் தமிழர். ஆயினும் இத்தகைய மாசற்ற தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் பாதியில் வந்தசாதியென்னும் தொழுநோய் தனது இறுதி முச்சினை இழுத்துக் கொண்டு நிற்கிறது. ஆரியர்களான பிராமணர்களின் தென்னிந்திய வரவே வர்ண பாகுபாட்டினை கொண்டு வந்தது. பிராமணன்,

சைத்திரியன், வைசிகள், சூத்திரன் எனும் நால்வகை வர்ண பாகுபாடு என்று நச்சு விதைகளை தழித்து இந்து கலாசாரத்தில் விதைத்ததை ஆரம்பியாளர் கொள்வர்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை பிராமணருடைய செல்வாக்கும், வர்ண பாகுபாடுகளும், பிராமண கல்வி மரபுகளும், பௌத்த மதத்தின் வருகையுடன் செல்வாக்கிழந்தனவென்ப தனை இந்நாட்டின் அரசியல் வரலாறு, கல்வி வரலாறுகள் மூலம் அறிந்து கொள்வோம். கி. பி. 3ம் நூற்றாண்டளவில் இந்நிகழ்ச்சி இடம்பெற்றது. இதன் பின்னர் மேற்கு நாட்டவர் வருகையினால் இலங்கையில் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயரின் கல்வி முறைகள் இடம்பெற்றபின் பும், 20ம் நூற்றாண்டில் சுதந்திர அரசு தோன்றிய பின்னும் கூட இன்றுவரை தம்மினத்திலேயே ஒருசாராரைத் தாழ்த்தி வைத்திருக்கும், தாழ்ந்தவர்களாக நினைக்கும் நிலைமைகள் பொதுவாக இலங்கைவாழ் தமிழர்களிடமும் சிறப்பாக வட பகுதியில் வாழும் தமிழ்ப்பெருங்குடி மக்கள் மத்தியிலும் அழுங்குப்படியாகக் காணப்படுகின்றது. இக் கருத்தினை மறுப்போரும் உண்டு. இன்று சாதிப் பாகுபாடுகள், ஏற்றத் தாழ்வுகள் இல்லையென்று உரைப்போருமுண்டு. உண்மையில் அப்படியொரு நிலை, ஏற்றத்தாழ்வற்ற தமிழ் சமுதாயம் உருவாகும் நிலையினை நான் மனமார வரவேற்கின்றேன். ஆனால் உண்மைநிலையில் இன்றும் சாதிப்பிரச்சனைகளும், சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுகளும் தொடர்கதையாகவே காணப்படுகின்றது. 1970-80 களில் இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களின் ஏகப் பிரதிநிதிகள் எனக் கூறிக்கொள்ளும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி 'தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் வெற்றிபெற வேண்டுமேயானால் முதலில் எம்மிடையே காணப்படும் சாதி வேறுபாடுகள் ஒழியவேண்டும்' எனக் கூறியுள்ளதும், அதற்காக அண்மைக் காலங்களில் (1977 ஆகஸ்ட் கலவரங்களுக்குப் பின்னர்) சமூகக் குறைபாட்டை ஒழிப்பதற்காக எடுத்த நடவடிக்கைகளும், சாதி ஒழிப்புக்கான காலக்கெடு கொடுத்ததும், பின்னர் சாதி ஒழிப்பு இயக்கம் பூரண வெற்றயளிக்கவில்லையென்பதனை கூட்டணித் தலைமைப்பீடம் பகிரங்கமாக ஒப்புக்கொண்டதுமான இந் நிகழ்ச்சிகள் யாவும் சாதி

வெறியும், சமுதாய ஏற்றத் தாழ்வுகளும் இவற்றை ஒழிந்துவிடவில்லை என்பதற்குப் பெரிதும் சான்றாகும். இதனைவிட மன்னார், மீருகவில், வேலினை புளியங்கூடல், உடுப்பிட்டி, கைதடி போன்ற இடங்களில் மிக அண்மைக் காலத்தில் இடம்பெற்ற சம்பவங்கள் சாதி சாகாவரம் பெற்றதோ என சந்தேகிக்க வைத்துள்ளது. மேலும் 12-01-1989 இல் அமரரான திரு. எம். ஸி. சுப்பிரமணியத்திற்கு தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் 14-01-1989 வீரகேசரி பத்திரிகை மூலம் விடுத்த அஞ்சலிச் செய்தியில் 'தீண்டத்தகாதவர்கள் என்ற ஒதுக்கல் அநியாயத்துக்கு எதிராக நீண்டகாலம் சூரல்கொடுத்து அத்தமிழ் மக்களின் சுயமரியாதையைப் பேணிப் பாதுகாத்த பெரும் தலைவர் திரு. எம். ஸி. சுப்பிரமணியத்தின் மறைவுக்கு தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி தனது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றது.

*இந்தப் போராட்டத்தில் வேறு அரசியல் தலைவர்களும் கட்சிகளும் ஈடுபட்டபொழுதிலும் தலைமைதாங்கி நடத்தி பல வெற்றிகளைச் சாதித்த பெருமை திரு. சுப்பிரமணியத்திற்குரியது. இன்றைய தமிழ் சமுதாயத்தில் சாதிக்கொடுமைகள் ஓரளவு ஒழிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியவர் அன்னாரே.

சாதிவேற்றுமை தீண்டாமை இன்னும் முற்றாக ஒழிக்கப்படவில்லை, நாம் எல்லோரும் தமிழ்த்தாயின் மக்கள். எமக்குள் வேறுபாடுகள் இல்லை என்ற நிலை முழுமையாக ஏற்படவேண்டும். அதுவேகாண் நாம் அவருக்குச் செய்யும் 'அஞ்சலியாகும்', என்று அறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டது.

தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களாக பள்ளர், பறையர், நளவர், நாவிதர், வண்ணார் எனப்படும் ஐந்து சமூகத்தினரையும் 'பஞ்சமர்' எனும் பாகுபாட்டால் அடக்கியுமுள்ளனர். இவ்வவைந்து சமூகத்தினையும் ஒன்றிணைத்து 'பஞ்சமர்' என்று அழைத்தாலும் கட்டாடி, பரிகாரி, சாய்பான் என்ற முப்பிரிவையும் தரப்படுத்தி விட்டு எஞ்சிய இரு பிரிவினரையும்

சந்தர்ப்பத்தோடொட்டிய அடிமை வேலைகளுக்குப் பயன்படுத்தினர். "பஞ்சவர்" என்ற பெயருக்கே "பஞ்சபாதகம்" செய்வோரென வியாக்கியானமும் கொடுத்தனர். ஆனால் இவர்கள் உண்மையில் செய்த தொழில்கள் மூலம் உயர்ச்சியெனச் சொல்லிக்கொண்டோரின் உப்பரிமை வாழ்விற்காக தமது உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தினையுமே உரமர்க்கினர். விவசாய நிலக்குடிமைகளாக, வீடுகட்டிக்கொடுக்கும் தொழிலாளிகளாக, கள்ளம்: கருப்பதீரும் இறக்கித் தருபவர்களாக, சிகை அலங்கரிப்போராக, உடைகளை வண்ணமிடுவோராக, பறை அறைவோர்களாக, நகர சுத்தித் தொழிலாளர்களாக வாழ்ந்த வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற மக்களுக்கே தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களென்று மகுடம் சூட்டினர். இவர்கள் அந்த நிலைகளிலேயே தொடர்ந்து இருக்கவேண்டும். அதுவே நியதியெனவும் கொள்ளப்பட்டது. இறைவழிபாட்டிற்காக ஆண்டவன் சந்திரதானத்திற்குள் செல்லக்கூடாது. பள்ளிக்கூடங்களில், பொது உணவு விடுதிகளில் சம ஆசனம் மறுக்கப்பட்டது. பொதுக்கிணறுகளில் தண்ணீர் எடுத்தல் தடுக்கப்பட்டது. நல்ல உடைகள் அணிதல், பாத அணி அணிதல், மேல் அங்கி அணிதல் (பெண்களுட்பட) பொது வீதிகளில் நடமாட்டம் என்பன கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. இத்தகைய கட்டுப்பாடுகளை சீரியதனால் எரிந்து சாம்பலான குடிசைகள், உயிரிழந்த மனிதர்கள், கையோ, காலோ, விலா எலும்போ ஒடிக்கப்பட்டோர் எண்ணிக்கைகள் இச் சாதி வெறிக்கொடுமைகளின் சான்றாகும். அடர்ந்த காட்டுக்கு நெருப்பு வைத்துவிட்டு கையில் கம்புகளும் துப்பாக்கிகளும் கொண்டு காட்டுக்குள்ளிருந்து சீறிட்டுவரும் யிருகங்களை அடித்தோ, சுட்டோ வீழ்த்தும் வேட்டைக்காரர்கள் போல் சேரிக்கு நெருப்பு வைத்துவிட்டு வெளியே வந்துவரை வதைசெய்த சம்பவங்கள் இந்நாட்டு தமிழர்களின் கறைபடிந்த வரலாற்றில் காணலாம். இத்தகைய சம்பவங்கள் எல்லாம் என்றோ நடந்தவையல்ல. நாம் வாழும் இன்றைய 20 ம் நூற்றாண்டில் நடைபெற்றவை; நடைபெறுபவை.]

தமிழர்கள் கலை, கலாசாரம், பண்பாடு, நாகரீகத்தில் சிறந்தவர்கள் என்றெல்லாம் ஒரு புறத்தில் கூறிக்கொண்டு

மறுபுறத்தில் தம்மினத்தின் ஒரு பகுதியினரைத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களெனக் கூறிக்கொண்டு அவர்களைச் சமூக வாழ்வில் முன்னேற்றவிடாது, கல்வி, பொருளாதாரம் அரசியல் என்பவற்றில் சேத்துவம், சகோதரத்துவம், சுதந்திரம் என்பவற்றைப் பேண மறுப்பது எந்த வகையில் நீதியாகும். நில மானிய முறை அமைப்பில் நிலவிய ஆண்டான், அடிமை முறைகளை தொடர்ந்து பாதுகாக்கும் காலங்கடந்த முயற்சிகள், கால மாற்றத்தினால் தடுத்து நிறுத்தப்பட முடியாதபோது இவர்கள் மதத்தின் பேராலும், தேசவழமையின் பேராலும், தொடர்ந்து சாதி அமைப்பினைக் காப்பாற்ற கூப்பாடு போட்டாலும் சாதி அமைப்பு இவர்கள் காலடியில் கக்குநூலுவதனைத் தடுத்து நிறுத்தமுடியாது. இதனாற்றான் இன்று இந்த நெறிகெட்ட நீச அமைப்பிற்கு பரிமாங்கமாக வக்காலத்து வாங்குவோ அல்லது வாதிடவோ நேரிடையாக எவரும் வருவது கிடையாது. அதற்கு மாறாக சகல அரசியல் தலைவர்களும், பொதுச் சேவையாளர்களும், சமூக சீர்திருத்தவாதிகள் அனைவரும் இன்று தீண்டாமை ஒழிப்பு வீரராகப் பவனி வருகின்றனர். மேடைகளில் பேசித்தீர்க்கின்றனர்- சாதிமுறை ஒழிய வேண்டும்; சமத்துவ நீதி ஒங்கவேண்டும்; என்று பத்திரிகைகளில் எழுதிக் குவிக்கின்றனர். இவ்வேளையில் கூட சாதிக் கொடுங்கலும், கொடுமைகளும் திரைமறைவில் நர்த்தனம் புரிகின்றது.

இன்று வரை உலகில் தோன்றிய தீர்க்கதரிசிகள், அறிஞர்கள், ஞானிகள், இறைதூதர்கள், பெருங்கவிவாணர்கள், சிந்தனைச் சிற்பிகள், சீர்திருத்த செயல்படிகள், தேசபிதாக்கள் எல்லோரும் இச்சமூக ஏற்றதாழ்வினை ஒழிக்க வேண்டுமென்று அயராது உழைத்தனர். உலக அரங்கில் நடைபெற்ற பல்வேறு அரசியற் புரட்சிகள், கிளர்ச்சிகள் சமூகசமய மாற்றங்கள் யாவும் இச்சமூக ஏற்றதாழ்வின்கு சாவுமணி அடித்தன. இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் சிற்பியான மகாத்மா காந்தியடிகள் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்துடன் சாதி ஒழிப்பையும் இணைத்தார். "இந்திய சமூகத்தின் சாபத்திட்டான தீண்டாமை ஒழியாவிட்டால் இந்திய சுதந்திரம் சாத்தியமில்லை" யென சுதந்திர இயக்க

அண்ணல் முடிங்கினார். சாதி ஒழிப்புப் போராட்டத்தை முன்னின்று நடத்தினார். இலங்கைக்கும் விஜயம் செய்து சம ஆசன, சம போசன இயக்கங்களை நடத்தினார். ஆயினும் இந்தியா, இலங்கை என்பன சுதந்திரம் பெற்று நான்கு தசாப்தங்கள் முடிவுற்ற பின்னருங் கூடத் தீண்டாமை ஒழிய வில்லை. சாதி ஒழிப்பிற்கு இவர் காட்டும்வழி சம ஆசனம், சம போசனம், ஆலயப் பிரவேசம், உயர் சாதியினர் என சொல்லிக்கொள்வோரின் மனமாற்றம் என்பன சாதிக்கொடுமைகளை அகற்றி விடுமென்றார். முதறினர் ராஜாஜியும். திராவிட முன்னேற்றக்கழக அறிஞர்களும், சமூகங்களுக்கிடையில் ஏற்படும் கலப்பு மணங்கள் மூலம் சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஒழித்து விடலாம் என்றனர். இவையெல்லாம் சமூக சீர்திருத்தத்திற்கு வழிவகுக்குமென்பதில் நானும் உடன் பாடுடையவனே. இன்று வரை எம் நாட்டில் முற்போக்கு சிந்தனையுடைய அறிஞர்களின் அருமுயற்சியாலும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுடைய விளிப்பினாலும், எழுச்சியினாலும், அரசியல் மாற்றங்களினாலும், சர்வதேச அரங்குகளில் சமவுடமைக் கட்சியின் எழுச்சியினாலும் சாதிப்பாடுபட்டவர்களுடைய கெடுபிடிகள் தளர்ந்துள்ளன. என்பதனை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். ஆயினும் முற்று முழுதாக சாதிக்கொடுமைகள் அற்றுவிட்டதென்று கூறுவதற்கில்லை. அது ஒரு சமுதாயத்தில் வேர் விட்டுக் காலான்றி நிற்கின்றது. அதனது அல்லி வேர்களும், பக்க வேர்களும் மட்டுமன்றி ஆணிவேருடன் பிடுங்கியெறியப் படவேண்டும். எனவே சமூக அமைப்பு புரட்சிகரமாக மாற்றப்பட்டு நிலமாணிய முறைப் பிரபுத்துவ அமைப்பும், சுரண்டல் முறைகளும் தகரும்பொழுது சாதி அமைப்பு முற்றாக அற்ற ஒரு சமத்துவ சமுதாயம் உதயமாகும். எனவே இந்தியையுடைய மக்களனைவருக்கும் அறிவு வளர்ச்சி இன்றியமையாததாகும். அறிவும், அறிவுப் பொக்கிஷங்களும், அறிவை ஊட்டுகின்ற கல்விக் கூடங்களும் ஒரு சாராரின் ஏகபோக உரிமையாக இருக்கும் வரை இந்தியை சாத்தியமாகாது. எனவே தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்கள் தலைநீயிர்ந்து சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் பெற்று அரசியல் பொருளாதார சமூகநிலைகளில் மேன்மையுடைய கல்வி வளர்ச்சி இன்றியமையாததாகும். அடுத்த அத்தியாயத்தில் கல்வியென்றென்ன அது யாருக்காக? இக் கல்வியைப் பெறுவதில் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்கள் அடைந்த இன்னல்களைப்பற்றி ஆராய்வோம்.

கல்வி என்றால் என்ன?
கல்வி யாருக்காக?

மனித குலம் அறிவு வளர்ச்சியுடைய ஆரம்பித்த நாளிலிருந்து இன்றுவரை காலத்திற்குக் காலம் தோன்றிய பல்வேறு ஞானிகள், அறிஞர்கள், சிந்தனையாளர்கள், கல்வியியலாளர்கள், கவிவாணர்கள் கல்வி பற்றிப் பற்பல சிந்தனைகளை பல்வேறு வடிவங்களில் சொல்லி வைத்துள்ளனர். கால, தேச, வர்த்தமானங்களைக் கடந்து இவர்களுடைய சிந்தனைகள் அனைத்திலும் கல்வி பற்றிய ஒரு பொதுமைக் கருத்தினையும், உண்மையினையும் அவதானிக்க முடிகிறது. "மனிதனை மனிதனாக வாழ வைப்பதே கல்வி" என்பதே அந்த உயரிய சிந்தனையாகும்.

'கல்வியழகேயழகு' என்ற நாலடியாரின் கூற்றும், 'கண்ணுடையார் என்பவர் கற்றோர் முகத்து இரண்டு புண்ணுடையார் கல்லாதவர்' என வள்ளுவரும், 'கைப்பொருள் தன்னில் மெய்ப்பொருள் கல்வி' எனக் கொன்றை வேந்தன் தரும் கருத்துக் கல்வி பற்றித் தமிழ்ச் சான்றோர் தந்த நல்லியற் கருத்துக்களாகும். இக்கருத்துக்கள் "அறிவே உலகத்தின் அணையாத ஜோதி" யென்று சிந்தனையாளர் சோக்ரட்டீசின் கருத்துடன் ஒப்பு நோக்கக் கூடியது. தன்னைத்தானே அறிதலும், பகுத்தறிவு பெறுவதும், உயர்ந்த மன உணர்ச்சிகளை அடைவதும், தூய்மையை வளர்ப்பதும் கல்வியென்று சோக்ரட்டீஸ் கொள்வார். சோக்ரட்டீசின் மாணவனான பிளேட்டோ கல்வியென்றால் என்னவென்று கூறு

மீடத்து "கல்வி எட்டில் இல்லை, எட்டில் இடம் பெறவும் மாட்டாது, ஏனைய சாஸ்திரங்கள் போல் இலக்கணமும் கூற முடியாது" என்றார். ஆனால் கல்வியினை அடையக் கூடிய மார்க்கம் "தளராது அறிவுத் திறனைப் பயன்படுத்துவதும், சுய அநுபவமும்" என்றார். மேலும் சிளேட்டோ அறிவும், ஆர்வமும், பரிபக்குவமும், முதிர்ச்சியும் அடைய கல்வி ஒரு வழிகாட்டி. இது ஞானமுத்தியை அடைய ஏதுவாகவிடுக்க வேண்டும் எனவும், கல்வி மக்களை ஞானமுள்ளவர்களாக வளர்க்க வேண்டும். சுயநலமற்ற நாட்டன்பு உள்ளவர்களாக உருவாக்க வேண்டும் என கல்விக்கு இவ்வாறு சிறந்த கருத்துக்களைத் தந்தார்.

இவ்வாறு கல்விக்குச் சிறந்த விளக்கங்களைத் தந்த சிளேட்டோ கல்வி யாருக்கு என்னும் நிலையில், அவர் தான் எழுதிய குடியரசு, சட்டம் என்னும் நூல்களுக்கிடையில் முரண்படுகின்றார். தனது நாற்பதாவது வயதில் குடியரசு நூலையும், தனது எழுபதாவது வயதில் சட்டம் நூலில் எனும் நூலையும் எழுதியதாகக் கருதப்படுகின்றது, குடியரசு நூலில் தான் வாழ்ந்த கால சமுதாயத்தை மூன்று வர்க்கங்களாகப் பாகுபடுத்தியுள்ளார். முதல் வகுப்பினர் ஆளும் வர்க்கமாகக் கொள்ளுகின்றார். இவர்கள் தலைசிறந்த ஞானிகளாகவும், திறமைசாலிகளாகவும், ஆளுங் கலையை திறம்படக் கற்கக்கூடிய அறிவும், வாய்மையும், நியாயமும், நற்குணமும் இவர்களிடமுண்டு என்பது சிளேட்டோவின் கருத்தாகும். எனவே இவர்களுக்குத்தான் சிறந்த கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், இவர்களால்தான் சிறந்த கல்வியைக் கற்க முடியுமென்றும் சிளேட்டோ கருதினார். இரண்டாவது வகுப்பினராக இராணுவ வகுப்பினரைக் கொண்டார். இவர்களுக்கு இராணுவ சம்பந்தமான போர்ப்பயிற்சிகள், படை ஒழுங்குகள் போன்ற இராணுவப் பயிற்சிகள் கற்பிக்க வேண்டுமெனக் கருதினார். மூன்றாவது வகுப்பினராக தொழிலாளர்கள், உற்பத்தியாளரைக் கருதினார். இவர்களைத் தாழ்ந்தவர்களாகப் சிளேட்டோ கருதினார். இவர்களுக்கு கல்வி அளிக்க வேண்டுமென்ற நியதியில்லை. கல்வியளிக்கும்பட

வேண்டுமாயின் அது தொழிற்கல்வியாக இருக்கலாம் என்றும் ஆனால் அரசு இவர்களின் கல்வியில் அக்கறை எடுக்க வேண்டியதில்லை, ஆயினும் அவர்களது வாழ்க்கைக்காகக் குடியியல் அறிவைக் கொடுக்கலாம் எனவுங் கூறினார். ஒரு சிறந்த ஞானியான சிளேட்டோ சமுதாயத்திலுள்ள மக்களை இவ்வாறு பாகுபாடு செய்ததற்கு காரணமாக இருந்தது அவர் வாழ்ந்த சமுதாய சூழ்நிலையே எனத் துணிந்து கூறலாம். தனது தவறினை அவரேயுணர்ந்து தான் உண்மையில் ஒரு சிறந்த ஞானியே என நிரூபிக்கும் வகையில் தனது எழுபதாவது வயதில் சட்டம் எனும் நூலில் "ஒரு நாட்டில் பார்த்த கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டும். இப்பரந்த கல்வி அளவிலும் நிறையிலும் உயர்தரமுள்ளதாக இருக்க வேண்டும்" என்று கூறினார்.

"கல்வி மூலம் வர்க்க வேறுபாடு குறையும், சமுதாய ஒற்றுமை வளரும் என்று கூறுவதன் மூலம் முதன் முதல் வர்க்க வேறுபாடு, சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வு மறைய கல்வியே சாதனமென நம்பியவர் சிளேட்டோவாகும். கல்வி யாருக்கு என்பதில் முதலில் ஒரு முரண்பாடான கருத்தைச் சிளேட்டோ கொண்டிருந்தாலும் தான்வாழ்ந்த காலத்திலேயே தனது தவறையும் உணர்ந்து கல்வி எல்லோருக்கும் என்றுகூறியதுடன் வர்க்க வேறுபாடுகள் மறைந்து, சமூக ஒற்றுமை மலர கல்வியே சிறந்த சாதனம் எனக் கூறியதிலிருந்து சிளேட்டோ ஒரு படி உயர்ந்து நிற்கின்றார். உண்மை, அழகு, நன்மை ஆகிய பண்புகளை வளர்ப்பதற்கே கல்வி என்னும் இவரது கருத்து முன்னர் குறிப்பிட்ட 'கல்வியழகே யழகு' எனும் நூலடியாரின் கூற்றுடன் ஒப்பு நோக்கலாம்.

பிரான்சியப் புரட்சிக்கு வித்திட்ட ரூசோ அவர்கள் "குடிநடைகளுக்கு சிந்திப்பதற்கு வழிகாட்டிக் கொடுத்தால் அதுவே உயர்ந்த கல்விக்கு வழிகோலும். நாமே சிந்தனை செய்து கல்வியினைப் பின்பற்ற வேண்டும்" என்றெல்லாம் கல்வி பற்றிக் கூறுகின்றார். ரூசோ இயற்கை வாழ்த்தில் நம்பிக்கை கொண்டவராயும், சமத்துவம், சுதந்திரம் என்பவற்றில் அனைக்க முடியாத நம்பிக்கையுடையவராயும் இருந்தார்.

4227C

இயற்கையைப் பொறுத்தளவில் எல்லா மனிதர்களும் சமமானவர்களே. அப்படிப்பட்ட எல்லா மனிதர்களது தொழிலும் மனிதத் தன்மையோடு வாழ வைப்பதாக இருக்க வேண்டும். இதனை கல்வி ஒவ்வொருவருக்கும் அளிக்க வேண்டும் என ரூசோ வலியுறுத்தினார். எனவே கல்வி பற்றி இத்தகைய வரைவிலக்கணம் கூறியதோடு நில்லாது, அக்கல்வியானது சகலருடைய பிறப்புரிமை என்பதனையும் ரூசோ வலியுறுத்தி உள்ளார். எல்லா மனிதர்களும் பிறக்கும் போது சமமானவர்களாகவே பிறக்கின்றனர். அப்படி பிறக்கும் போதே சிருஷ்டிகர்த்தாவான இறைவன் அவர்களிற்குப் பிறரிடம் பாராதினப் படுத்த முடியாத உரிமைகளை அளிக்கின்றார். மனிதனுடைய இந்த இயற்கையானதும், மாற்ற முடியாததுமான உரிமைகளைக் காப்பாற்றுவதுதான் எல்லா அரசியல் சேர்க்கைகளின் நோக்கமுமாகும். சுதந்திரம், சொத்து பாதுகாப்பு அடக்கு முறையினை, சமூக அநீதியினை எதிர்த்து நிற்கும் ஆகியவை மனிதனுக்குள்ள இயற்கை உரிமைகளாகும். இவற்றைக் கல்வி மனிதர்களுக்கு வழங்குகின்றது. ரூசோ வாழ்ந்த சமுதாயத்தில் பிரபுக்கள், உயர்குடியினர், மதகுருமார்கள் ஆகியோரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் மக்கள் சமூகம் சுதந்திரமற்றது, காண்டப்பட்டு வாழ்க்கையில் இன்னல்களை அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தது. அக்கால கலைகளும், கல்வியும், அறிவியலும் சமூகத்தில் ஒரு சாராருக்கே வாழ்வளித்து வளம் சேர்த்தது. இந்தச் சமூகக் கலைகளும் கல்வியும், அறிவியலும் சரியான முறையில் சகல மக்களையும் சென்றடைய வேண்டும். சகல மக்களுக்கும் உரிமையாக வேண்டும் என்று தனது கருத்தினை முன்வைத்தார். பிளேட்டோ கல்வி யாருக்காகவென்று தொட்டுச் சென்ற கருத்தினை எல்லோருக்காகவும் கல்வியென்று நிலைநிறுத்திச் சென்றவர் ரூசோ ஆகும்.

கல்வி பற்றி கால் மாக்ஸ் கூறுகிறது எல்லா விஞ்ஞான அறிவும் பொருளியலும், சமூகவியலும், வரலாறும், மெய்யியலும், அரசியலும், மானிடவியலும் ஒன்றிணைந்த சமூகத்தை உண்டாக்கும் கல்வியாக விளங்க

வேண்டுமே தவிர சமூகத்தை பிரிவுபடுத்தும் கோட்பாடுகளை யுருவாக்கும் தன்மையதாக மாறக் கூடாது. எல்லா மக்களும் சிறப்பான வாழ்க்கை முறையை முற்றாக அறிந்திருக்க வேண்டும். மக்கள் அறிவு உண்மையானது. அது உலகின் பெருந்தோற்றமாகும். உள்பண்பின் பெருந்தோற்றமும் உயர் எண்ணங்களுமாகும். உள்ளத்தில் இத்தன்மையை உண்மைக் கல்வி வளர்க்க வேண்டும். கல்வியானது மிக உறுதியான நிலைபெறுடையதாகவும் பரஸ்பர நம்பிக்கையையும் வளர்ப்பதாகவும், மனிதனின் பொறுப்புணர்ச்சியை உயர்த்துவதாகவும் சமூக நீதியைப் பரப்புவதாகவும் அமைய வேண்டும். கல்விக்கு இவர் தந்த இலக்கணமும், அக்கல்வியானது யாருக்கு என்பதனை கூறுகிறதில்லும். மனிதகுலத்தின் பொதுவுடமையே கல்வி என்று தத்துவம் ஒளிக்கின்றது.

20ஆம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற உலகப் புகழ் பெற்ற சிந்தனையாளர் ஜோன் டேயி "எல்லோருக்கும் கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டும். அதன் மூலம் சமூகம் முன்னேற வேண்டும்" என்றார். கல்வி மூலம் சமூக சிந்தனையையும் அறிவையும் மனிதன் பெறவேண்டும். பொருளாதார விடுதலை பெற வேண்டுமென டேயி வலியுறுத்தியுள்ளார். தனிப்பட்டோரின் வளர்ச்சி, மனிதகுல முன்னேற்றம், மனித குலத்தின் இன்பம் என்பன மக்களாட்சியின் வேதாந்தம் என்னும்போது நீக்கிரோ மக்களும், உலகில் வாழும் ஏனைய ஒடுக்கப்பட்ட சிறுபான்மை மக்களும் தம் வாழ்க்கையில் உரிமை பெறுவது வாழ்வது கண்டு டேயி சீற்றங் கொண்டார். எனவே மக்கள் விடுதலை இயக்கத்தின் தலைவரானார். மாணவர்கள் எல்லோருக்கும் பொதுப் பள்ளிக்கூடங்கள் வேண்டும் என்றார். முதலாளித்துவப் பள்ளிக்கூடங்களை எதிர்த்தார். நீக்கிரோக்களுக்கென தனிப் பள்ளிக்கூடங்களை அமைத்தல் சமத்துவத்திற்கு முரணானது எனக் கருத்துத் தெரிவித்தார். அவர் வகுத்த கல்வி இயக்கம் மனச்சாட்சி அடிப்படையில் சமத்துவ, சமூக, அரசியல் விடுதலை இயக்கமாயிற்று. ஜோன் டேயி கல்வித் தத்துவத்தில் கால் மாக்ஸ், கெஹல், டார்வின்

போன்ற அறிஞர்களின் கருத்துக்கள் பொதிந்திருந்தமையால் கனம் வாழ்ந்ததாகவும் அனைவரது கவனத்தையும் ஈர்த்ததாகவும் இருந்தது. எனவே இவரது கல்வித்தத்துவம் எவ்வித ஐயப்பாடுமின்றி எல்லா மக்களுக்கும் கல்வி உரியதென்பதனை உணர்த்துகின்றது.

கல்வி பற்றி மகாத்மகாந்தி கூறுகிறபோது கல்வி அறிவை வளர்ப்பது, ஆற்றலை வளர்ப்பது, உணர்ச்சிகளைப் பயன்படுத்துவது, மக்கள் வாழ்க்கைக்கு ஆயத்தம் செய்வது. மனிதனின் சமூக நடத்தையினை மாற்றியமைப்பது, மக்களில் உள்ளடங்கியிருக்கும் ஆன்மப் பண்புகள் படிப்படியாகவும், முழுமையாகவும் வெளிப்படுத்துவது என்று கருத்தினை தெரிவித்தார். கல்வி யாருக்கு என்னுமிடத்தில் கல்வி சகல மனிதனுக்கும் உரிமையென்று கூறிய அவர் அக்கூற்றோடு அமையாது தமது கல்வித்திட்டத்தில் அவ்வுரிமையினை உயிர்நாடியாகக் கொண்டு ஆதாரப்பள்ளி முறையில் செயற்படுத்தியும் காட்டினார். இதனாற்றான் காந்தியடிகளின் கல்வித் தத்துவம் பகவத்கீதையில் முனை கொண்டு, இயேசுவின் மலைப் பிரசங்கத்தில் வேருன்றி, தத்துவஞான ரஸ்கினின் தத்துவத்தில் ஊட்டம் பெற்று உலகக் குழந்தைகள் அனைவருக்கும் தண்ணீரில் பாப்ப எழுந்த ஒரு பெருவிருட்ச மாகுமென்று எமது கல்வியியல் ஆசான் கூறுகின்றார்.

இன்றைய உலகில் கல்வி உரிமை மக்களின் பிறப்புரிமையாகும். அவை மக்களுக்கு அளிக்கப்படும் சலுகைகள் அல்ல. உலக மக்களாகப் பிறந்த அனைவரும் கல்வி கற்றுச் சிறப்படைய வேண்டும். கல்வி தனிப்பட்ட ஒருவருக்கு நன்மை பயப்பதோடு சமூக முன்னேற்றத்திற்கும் இன்றியமையாதது. சமூக சிந்திக்குத்திற்கு கல்வியும் மிகச்சிறந்த சாதனம் என்றெல்லாம் பெஸ்டலசி என்னும் கல்வியியலாளர் கூறுகின்றார்.

மனிதனை மனிதனுக்குவது கல்வி என்றார் கவிஞர் தாகூர். மனிதத் தன்மையினை மனிதன் பெறுவதற்கு உறுதுணையாக விளங்குவது கல்வி என்றார். வில்லியம் வேட்ஸ்லர் 'கற்க

மறுப்பவன் வாழ மறுப்பவனாவான்' என்றார் ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர். "அறிவை வளர்த்திட வேண்டும் மக்கள் அத்தனை பேருக்கும் ஒன்றாய் பயிற்றிப் பல கல்வி தந்து இந்தப் பாரை உய்த்திட வேண்டும். வீடுதோறும் கல்வி விளக்கம், வீதிதோறும் இரண்டொரு பள்ளி, நகர்கள் எங்கும் பல பல பள்ளி" என ஊரறிய, நாடறிய உண்மை யெல்லாம் ஒருவருக்கும் அஞ்சாமல் எடுத்துரைத்தான் அமர கவி பாரதி. 'ஒதுவது ஒழியேல்' என்றான் ஓளவை. இவ்வாறு கல்விக்கு பல வரைவிலக்கணங்களையும், கல்வி மக்களின் உரிமை என்பதையும் நிலைநாட்டினர் கவிவாணர்கள்.

ஈழத் திருநாட்டில் சைவத்தையும், தழிதழியும் வளர்க்க அரும்பாடுபட்டவர் நாவலர். சுதேச கல்வி இயக்கத்தை முதன்முதல் அந்நியாட்சிக்கெதிராகவும், கிறிஸ்தவ மிஷனரி களுக்கெதிராகவும் துணிவுடன் ஆரம்பித்தார். கல்விபற்றி கூறுகிறபோது இவர் "கல்வி இளமைதொட்டு மரண பரியந்தம் வரை விடாமற் கற்க வேண்டும்" என்றார். "வித்தியாதானத்திற்கு சமமானதாம் ஒன்றுமில்லை. வித்தியாதானமே எல்லாத் தானத்திலும் சிறந்ததென்பார். இவரால் 1848 இல் வண்ணார்பண்ணையில் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை நிறுவப்பட்டது. சுதேச கல்விக்கு வித்திட்டு கல்விக்கு சிறந்த வரைவிலக்கணம் கூறிய இவரே தேசவழமை சக்திக்குட்பட்டு, சாதிலெறி காட்டி தமீழ் மக்களில் ஒரு சாராரின் கல்வி உரிமையினை, சமூக உரிமைகளை மறுத்தார். அவர் எழுதிய சைவ வினாவிடைகளில் சாதிவேறுபாடுகள் அப்பட்டமாக காண்பிக்கப்பட்டன; கற்பிக்கப்பட்டது. அவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளிலும் கல்வியுரிமை தமீழ் மக்களில் ஒரு சாராருக்கு மறுக்கப்பட்டது. வித்தியாதானத்திற்கு சமமானது ஒன்றுமில்லையென்று கூறிய அவரே சமூகத்தின் ஒரு பகுதியினருக்கு வித்தியாதானம் செய்து வைக்க மறுத்தும் இருக்கின்றார். இளமை தொட்டு மரணப் பரியந்தம் வரை விடாமல் கற்கவேண்டுமென்று கூறிய அவரே ஒரு சாராரின் கல்விக்கு வாய்ப்பூட்டு போட்டிருக்கின்றார். இவை நாவலரின் புகழுக்கு மாக கற்பிப்பதற்காக எழுதப்படும்

புனைகதைகளல்ல. இவைகள் உண்மைகள். ஜீரணிப்பது கடினமாகவும் இருக்கலாம்.

20 ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டாயக் கல்விக்கூடங்கள் எழுந்தன. ஐக்கிய நாட்டு ஸ்தாபனத்தின் மனித உரிமை பட்டயத்தில் கல்வி ஒவ்வொருவரின் சிறப்புரிமையென்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இன்றைய நிலையில் அரசாங்கம் இலவசக் கல்வி சகலருக்கும் அளிக்கும் கல்வி நிர்வாகத்தை தானே பொறுப்பேற்றுக் கொடுக்கின்றது. இந்த நிலையில் கல்வியுரிமை யாருக்காவது மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றதா? என்பது ஐயத்துக்குரியதே. இந்தநிலை தோன்றுவதற்கு முன்னுள்ள நிலையிலிருந்து இன்றுள்ள நிலைவரை கல்வி வளர்ச்சியில் தாழ்த்தப்பட்ட தழிழர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கூட்டங்களையும், போராட்டங்களையும் அடுத்துவரும் அத்தியாயங்களில் ஆராய்வோம்.

20 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர்
தாழ்த்தப்பட்ட தழிழர்களின் கல்விநிலை

இலங்கையின் கல்வி வரலாற்றை ஆராய்ந்த கல்வியியலாளர்கள் ஏழு பெரும் பிரிவுகளாகக் கொண்டு ஆராய்ந்துள்ளார்கள். இதில் முதலாம், இரண்டாம் பிரிவுகளில் பழாதன இலங்கையின் கல்வி பற்றி ஆராயப்படுகின்றது. ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்ட காலந்தொட்டு கி. பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான, ஏறக்குறைய 2000 ஆண்டுகளைக் கொண்ட ஒரு நீண்டகாலக் கல்விமுறை ஆராயப்படுகின்றது. ஆயினும் இக் கல்விமுறை பற்றிய குறிப்புகள் யிகக் குறைவாகவே உள்ளன. சமய நூல்களிலும் இலக்கியங்களிலும் ஆங்காங்கு காணப்படும் இக் குறிப்புகளிலிருந்து பண்டைகாலத்தில் நிலவிய கல்விமுறைகள் பற்றிய முடிவுகளை ஊகித்தே அறியவேண்டியுள்ளது. எனினும் இக்காலகட்டத்தில் நிலவிய கல்வி முறையில் அடிப்படையில் பெரும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருக்குமென்று கூறமுடியாது. இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் பழைய நாகரிகங்களும், பண்பாடும் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு ஆதிக்கம் செலுத்தியிருக்கவேண்டும், கி. மு. 6 ஆம் நூற்றாண்டளவில் ஆரியர் வருகையுடன் பிராமணர் கல்வி மரபு பரவியது. பிராமணக் கல்வி மரபு இருபிறப்பாளர்களாகிய பிராமணருக்கு மாத்திரம் உரிய சாதி அடிப்படைக் கல்வியாய் விளங்கிற்று. சமய நூல்களும், வேள்விக் கிரியை முறைகளும் அதில் இடம்பெற்றன. குருசீட பரம்பரியமும் பிராமணக் கல்வி மரபில் இடம்பெற்றது. நால்வகை வர்ண பாகுபாடுகளான பிராமணர், சத்திரியர்,

வைசிகர், சூத்திரர் என்னும் பகுப்பு சமுதாயத்தில் காணப் பட்டது. பிராமணர்களுக்கே கல்வி உரியதாகக் கொள்ளப் பட்ட போதிலும் அரசனின் அனுசரணையைப் பெறுவதற்காக சத்திரியர்களான ஆளும் வர்க்கத்தினருக்கும் கல்வி புகட்டப் பட்டது. இன்றுள்ள சாதிப்பாகுபாட்டுடன் பிராமண மரபில் காணப்பட்ட வர்ண பாகுபாடு வேறுபட்டதொன்றாகும். பிராமண கல்வி மரபு சமயத்தின் ஒரு பகுதியாக விளங்கியதுடன் தன்னையறிவதற்கும், முத்தியடைவதற்குமான மார்க்கங்களைப் போதித்தது. இத்தகைய கல்விமுறை ஆரம்பத்தில் குடும்பத்தைச் சார்ந்ததாகவும், வேதாகமத்தையும், குலத்தொழிலையும் கற்பிப்பதாகவும் இருந்தது. சின்னர் தொழில்முறை அடிப்படையில் வந்த நால்வகை வர்ண பாகுபாட்டு அடிப்படையில் ஆண்டாண் அடிமை சமுதாயத்தைப் பாதுகாக்கும் அரணுகவிளங்கியது. இந்நால்வகைச்சாதிப்பாகுபாட்டில் சூத்திரர் கல்விபெற்றார்களா என்று சொல்வதற்கில்லை. இன்று நம்மை இரு மரபும் தூயவழிவந்த கார்காத்த வேளாளப் பரம்பரையினர் எனச் சொல்லிக்கொள்ளும் உயர் சாதியினராகத் தம்மை வரித்துக் கொண்டவர்கள் கூட பிராமண வர்ண பாகுபாட்டடிப்படையில் சூத்திரரேயாவர். இவர்களுக்கே இக்காலத்தில் கல்வியில்இந்த நிலையென்றால் இவர்களால் தாழ்த்தி வைக்கப்பட்ட தமிழர்கள் கல்விநிலை பற்றி ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை. ஏனெனில் இத்தகைய பாகுபாடொன்று அக்காலகட்டத்தில் இருந்திருக்குமென்றும் சொல்வதற்கில்லை.

கி. பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் பௌத்த கல்வி மரபு இலங்கையில் பரவியபோது பிராமணக் கல்வி மரபு செல்வாக்கிழந்தது. பௌத்த கல்வி மரபு சமூக ஏற்றத் தாழ்வைப் போக்கிச் சமன்செய்யும் கோலாக விளங்கிற்று. அது இரு பிறப்பாளருக்கு மாத்திரமே கல்வி உரியது என்ற நிலையினை மாற்றி எல்லோரும் கல்விபெற வாய்ப்பளித்தது. பௌத்த சங்கமும் அரசர்களும், பௌத்த கோட்பாட்டினை பரப்புவதில் விருப்பம் கொண்டனர். இது இலங்கைக் கல்வி முறையின் வளர்ச்சிக்கு ஒரு தூண்டுகோலாயிற்று. மதகுருமார் மருத்துவம், சோதிடம், இலக்கியம், இதிகாசம் போன்றனவற்றை

மடாலயங்களில் கற்பித்தனர். பெண்களும் பிக்குணிகளாகி கல்வி பெற்றார்களென்று அறியக் கிடக்கின்றது. சமுதாய தேவைகளைக் கொண்டு நோக்கும் போது பௌத்த கல்வி மரபானது சமன அறிவினைப் பரப்புவதன் மூலம் சமுதாயத்தில் நன்னெறிகளைப் பயிற்றுவிதில் முன் நின்றது எனலாம். அத்துடன் ஆட்சியாளருக்கு வேண்டிய ஆட்சிக்கலை, சமுதாய தேவையோடொட்டிய தொழிற்கல்வி என்பன இடம்பெற்றனவெனலாம். பிராமணக் கல்வி மரபை விட இக்கல்வி மரபானது கொள்கையளவில் முன்னேற்றமானதொன்றாக இருந்த போதிலும் உண்மையில் சகல மக்களும் சமமான முறையில் கல்வி பெற்றிருப்பார்களாவென்பது ஐயத்திற்குரியதே. மற்றும் இந்துக்களான தமிழர்கள் பௌத்த சமய கல்வி மரபினை ஏற்று எல்லோரும் கற்றிருப்பார்களென்பது ஊகிக்கவே முடியாததொன்றாகும். எனினும் பிராமணக் கல்வி மரபினை விட பௌத்த கல்வி மரபு கற்றோர் தொகையும், கற்பிக்கப்பட்ட முறையும் கூடியும், முன்னேற்றமடைந்தும் காணப்பட்டது.

இலங்கைக் கல்வி வரலாற்றில் முன்றும் பிரிவில் போர்த்துக்கேயர். ஒல்லாந்தர் ஆகியோரின் ஆட்சிக்காலத்திலிருந்த கல்வி வாய்ப்புக்களும் அவர்களின் பிஷாபி முயற்சிகளும், அவற்றுல் சிங்கள மொழியிலும், தமிழ் மொழியிலும் உள்ள இலக்கியங்களிலும், மக்களின் வாழ்க்கை, சிந்தனை ஆகியவற்றிலும் உண்டான தாக்கம் ஆராயப்படுகின்றது. போர்த்துக்கேயர் 1505ல் இலங்கைக்கு வந்த போதிலும் கோட்டை அரசனான தொன்யுவான் தர்ம பாலா கி. பி. 1557ல் கிறிஸ்தவ சமயத்தை தழுவினதோடு கி. மு. 3ம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலங்கையில் செல்வாக்கு செலுத்தி வந்த பௌத்த சமயமும், பௌத்த கல்வி மரபும் அரசனின் ஆதரவின்றி நிலைகுன்றியது. இந்தவிடத்தினை கத்தோலிக்க பிஷாபிமார் சிடித்துக் கொண்டனர். கரையோர மாகாணங்கள் போர்த்துக்கேயரின் ஆதிக்கத்திற்கு கீழ் வர இலங்கையின் கல்வி வரலாற்றில் பிரான்சிக்கர்கள் சபையார், இயேசு சபையார், டொமினிக்கன் சபையார், ஓகஸ்தின் சபையார் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக பாடசாலைகளையும்,

4227 C C

கல்லூரிகளையும் மேலைத்தேச கல்வி மரபுகளின் அடிப்படையில் ஆரம்பித்தனர். இவர்களின் நோக்கம் தம் மதத்தைப் பரப்புவதேயாகும். குருமாருக்கான கல்வி, இளவரசர்களுக்கான கல்வி என்பனவும் மதமாற்ற நோக்கிலே செய்யப்பட்டன. இதே போன்றே 1658ல் இலங்கையின் கரையோரமாகாணத்தை தமதாக்கிக் கொண்ட ஒல்லாந்தர்கள் போர்த்துக்கேயரைப் போன்றே கல்வி முயற்சிகளில் அக்கறை கொண்டனர். அவர்கள் வந்து ஐந்து ஆண்டுகள் ஆகுமுன் 18000 பிள்ளைகள் வரை அவர்களது பாடசாலைகளில் கல்வி பயின்றனர். இவர்கள் கத்தோலிக்கத் திருச்சபைகளுக்கு எதிராக நாடு முழுவதும் ஒல்லாந்த சீர்திருத்த திருச்சபைகளை ஆரம்பித்தனர். கல்வியை அரசாங்கமே பொறுப்பேற்று நடத்த வேண்டும் என்று விரும்பினர். ஒல்லாந்தர் காலத்தில் இலவச கட்டாய கல்வி முறையும், பாடசாலைக்கு வராமல்க்கு பெற்றோரிடம் குற்றப்பணம் அறவிடும் முறையும், காணப்பட்டது. ஆரம்பப் பாடசாலைகளில் சுதேச மொழிகள் மூலம் கல்வி கற்பிக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு போர்த்துக்கேயரும், ஒல்லாந்தரும் ஏறக் குறைய முன்று நூற்றாண்டுகளாக இலங்கையை ஆண்ட காலத்திலேதான் முதன் முதல் சமயம், கல்வி ஆட்சிமுறை ஆகிய துறைகளில் இலங்கை மேற்கு ஐரோப்பிய பண்பாட்டுத் தாக்கத்தைப் பெற நேர்ந்தது. 16ஆம், 17ஆம், 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கிறிஸ்தவ மத குருமார்களும், போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்து ஆட்சியாளர்களின் ஆதரவுடன் சமயத்தைப் பரப்புவதிலும், கல்விப் பணியிலும் ஈடுபட்டதனால் பழைய கல்வி மரபு வீழ்ச்சியடைந்தது. இந்த நிலையில் கூட மானிய முறை பிரபுத்துவ முறைகளே இலங்கையில் காணப்பட்டது. சாதாரண பொது மக்களான சுதேசிகள் அடிமை நிலையில் தான் காணப்பட்டனர். சமுதாயத்தில் அர்சன் அல்லது ஆட்சியாளர், பிரபுக்கள், குருமார், பலம் வாய்ந்த பெருங்குடி வணிகர்கள் என்ற வகுப்பு வேறுபாடுகள் காணப்பட்டன. சாதாரண பொதுமக்கள் விவசாயக் குடிகளாக, அடிமைகளாக பல்வேறு உடலுழைப்புத் தொழிலாளர்களாக காணப்

பட்டனர். ஆட்சியாளர்களின் கீழ் தீசாவைகள், கமறூகிகள், கிராமத் தலைவர்கள் என்போரும் காணப்பட்டனர். இராஜ காரிய முறை காணப்பட்டது. தேச வழமை தெர்டர்ந்துப் பேணப்பட்டது. இந்த நிலையில் தழிழர்களில் உயர் மட்டத்தில் இருந்தவர்களுக்கு மட்டுமே கல்வி வசதிகளும், வாய்ப்புக்களும் கிடைத்திருக்க முடியும். 1760ம் ஆண்டு கோலிப் பற்று பாடசாலைக்கு வந்த மாணவர்களின் தொகை பற்றிய புள்ளி விபரத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் 28064 பேரும், திருகோணமலையில் 363 பேரும், மட்டக்களப்பில் 110 பேரும் படித்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவிற்கு கூட தாழ்த்தப்பட்ட தழிழர்கள் இடம் பெற்றார்களா என்று கூறுதல் இயலாததொன்றாகும். 1960ல் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள நல்லூரில் 24 மாணவர்களுடன் செமினரி என்ற உயர்கல்வி ஸ்தாபனம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. மதகுருமார்களாகவும், ஆசிரியர்களாகவும் வர தழிழ் இளைஞர்களுக்கு பயிற்றுவது இச்செமினரியின் நோக்கமாக இருந்தது. இதில் அதிபர் அல்லாதவர்களும், தழிழல் கற்பிக்க இரு உள்ளூர் வாசிகளும் நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்கள் அதிபருக்கு துணையாக இருந்தனர். இச்செமினரியில் தாழ்த்தப்பட்ட தழிழ் மக்கள் இடம் பெற்றிருப்பார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஏனெனில் ஒல்லாந்தர் தேசவழமையை சின்பற்றியே பரிபாலனம் செய்தனர். அத்துடன் சமுதாயத்தில் உயர் நிலையிலிருந்த சுதேசிகளின் ஆதரவும் அவர்களுக்கு அவசியமாக இருந்தது. ஆகையினால் இருக்கின்ற சமுதாய அமைப்பினை மாற்ற வேண்டும், சீர்திருத்த வேண்டுமென்ற தேவைகள் அவர்களுக்கு இருந்திருக்க நியாயமில்லை தங்களுடைய நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு இருக்கின்ற அமைப்பையே தமக்கு சாதகமாக பயன்படுத்தி இருப்பார்கள். இதனால் போர்த்துக்கேயரோ, ஒல்லாந்தரோ ஒடுக்கப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட, தழிழ் மக்களின் கல்வி வளர்ச்சியில் அக்கறையும் ஆர்வமும் எடுத்திருப்பார்கள் என்று கூற முடியாது.

கல்வி வரலாற்றில் அடுத்தது வரும் 4, 5, 6 காலப்பகுதிகள் பிரித்தானிய ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்திலும், கல்வி

பற்றிய பல விடயங்கள் விசிவாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. புத்தெழுத்தி பெற்ற தேசிய உணர்வு, கல்வியில் உண்டாகிய தாக்தம், தட்டாயக்கல்வி இயக்கம், கல்விக்கான விசேஷங்களை ஏற்படுத்தியமை ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாக தேசிய மொழிகளே போதகு மொழிகளாக வேண்டுமென்றும் கோரிக்கைகள் என்பனவும், இவை போன்ற வேறு முக்கிய அம்சங்களும் இக்காலப் பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளது. எனினும் இப்பகுதியில் எமது ஆய்வின் வசதிக்காக பிரித்தானியர் ஆட்சியின் ஆரம்பத்திலிருந்து 19 ஆம் நூற்றாண்டு முடியும் வரையான காலப்பகுதியின் கல்வி வளர்ச்சியினையும் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களின் கல்விநிலையினையும் நோக்குவோம். அடுத்த அத்தியாயத்தில் 20 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் உள்ள நிலைமைகளை ஆராய்வோம்.

1796 இல் கரையோர மாகாணங்களை ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றிய போதிலும் 1815 லேயே முழு இலங்கையை யும் தமது ஆட்சிக்குக் கீழ்க் கொண்டு வந்தனர். எனினும் சமயத்தைப் பரப்பவும், கல்வி முயற்சிகளில் ஈடுபடவுமென 1804 இல் லண்டன் சமயக் குழுவும் அதன்பின் பத்திந்த மிசனரிமாரும், 1812 இல் வெஸ்லியன் மிசனரிமாரும் அமெரிக்க மிசனரிமாரும் இங்குவந்து பாடசாலைகளை ஆரம்பித்தனர். இதற்கு முன்பு ஒல்லாந்தர்களினால் நிர்வகிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளை பிரித்தானியக் கல்விமுறைக்கு மாற்ற பிரடறிக்க நோர்த்தேசாதிபதியும், ஜேம்ஸ் கோடினர் பாதிரியாரும் இணைந்து முயற்சி செய்தனர். நோர்த்திற்குப் பின் வந்த தோமஸ் மெயர்ஸண்ட் பிரித்தானியப் பாராளுமன்றத்தின் கொள்கைக்கிணங்க இலங்கையின் கல்வி வளர்ச்சியில் அக்கறை கொள்ளவில்லை. ஆயினும் சேர் பிரவுன்றிக்கின் காலத்தில் கல்வி வளர்ச்சி துரிதமடைந்தது. 1918 இல் உப அத்தியட்ச குருபீடம் கொழும்பில் அமைக்கப்பட்டது. இதிலிருந்து இங்கிலாந்து திருச்சபை அங்கிலிக்கன் மிஷனரிமாரும் கல்வி வளர்ச்சியில் துரித நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர். 1832 இன் பின்னரே அரசு கல்வியைப் பொறுப்பேற்றது. 1832 இல் அமெரிக்கன் சமயக் குழுவினர் பல்வேறு பட்ட பாடசாலைகளையும், உயர்கல்வி நிறுவனம் ஒன்றினை

யும் யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுவினர், இவர்கள் அமைத்த பாடசாலைகள் மூன்று வகையானவைகளாக பிரிக்கப்பட்டன.

- 1) கிராமப் பாடசாலைகள்
- 2) மத்திய கல்லூரிகள்
- 3) இலவச விடுதிப் பாடசாலைகள் (அகடமி இதனுள் அடங்கும்)

கிராமியப் பாடசாலைகள் வட்டுக்கோட்டையில் 18 உம் உடுவில் 19 உம், பண்டத்தரிப்பில் 12 உம், மானிப்பாயில் 10 உம், மற்றும் வேறிடங்களிலும் சேர்த்து 78 பாடசாலைகளை நிறுவினர். இப்பாடசாலைகளில் 1833 இல் ஆண் பெண் உட்பட 3095 பேர் கல்வி கற்றனர். மத்திய பாடசாலைகள் வட்டுக்கோட்டை, உடுவில், மானிப்பாய் ஆகிய இடங்களில் மட்டும் ஒவ்வொரு பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இம் மூன்று பாடசாலைகளிலும் 1833 இல் 75 மாணவர்கள் மட்டும் கற்றனர். உயர் கல்வி நிறுவனம் 1832 இல் வட்டுக்கோட்டையில் நிறுவப்பட்டது. 148 மாணவர்கள் அச்சந்தர்ப்பத்தில் படித்தார்கள் என்றும், அவர்களில் 140 பேர் இலவசக் கல்வி பெற்றார்களெனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்கால கட்டத்தில் இப்பாடசாலைகளில் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்கள் கற்றுக்கள் என்பது சந்தேகமே.

1865 இல் 'இத்தீவின் கல்வி என்ன நிலையில் உள்ள தென்பதையும் அதன் வளர்ச்சிக்கான எதிர்கால வாய்ப்பு எத்தகையது என்பதையும் வழக்கிலுள்ள கல்வி முறையால் எவ்வளவு நன்மை ஏற்பட்டுள்ளதென்பதையும் இம்முறை எத்தகைய சீர்திருத்தம் செய்யலாமென்பதையும் ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பிப்பதற்கு சட்ட நிருபண சபையானது ஒரு குழுவை நியமித்தது. இக்குழு 1867 இல் சட்ட நிருபணக் கூட்டமொன்றில் சமர்ப்பித்த விதப்புரைகளில் 'மக்களின் உண்மையான கல்விக்கு மிகச்சிறிதளவு ஏற்பாடே செய்யப் பட்டிருந்ததெனவும், இப்போதுள்ள பாடசாலைகள் அரைகுறை கல்வி கற்றவரும், அறிவாழமற்றவரும், தலைக்கொழுப்பு

யிக்கவருமான இளைஞர்களையே உருவாக்குகின்றன. குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது, இவ்விதைப்புரைகளின் மூலம் தாழ்த்தப்பட்ட தழிழர்களின் கல்விநிலை இக்கால கட்டத்தில் எந்த நிலையில் இருந்திருக்குமென்பதை நாம் ஊகித்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

1864 ஆம் ஆண்டளவில் சுதேச மதங்களான பௌத்தமும், இந்து மதமும் மீண்டும் தலையெடுக்கத் தொடங்கின. பௌத்த சமய கலாசார கல்வி வளர்ச்சியில் வண. புளத்கம தர்மலங்கார ஸ்ரீசுமணதீச, ஹிக்கடுவ ஸ்ரீசுமங்கல வணமிகெட்டுவத்த குணனந்த தேரோ போன்றோரும், அமெரிக்காரான H. S. ஒல்கொட், அநாகரீக தர்மபாலா போன்றோரும் முன்னணியில் நின்றனர். பௌத்த சமயத்தைப் போன்றே 1850 இன் பின் இந்து சமயமும், தமிழ் மொழியும் மறுமலர்ச்சியடையத் தொடங்கியது. இம்மறுமலர்ச்சி இயக்கத்திற்கு ஆறுமுகநாவலரே தலைமை தாங்கினார். 1848 இல் வண்ணாப்பண்ணையில் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையும், அதனைத் தொடர்ந்து இணுவில் அம்பிகைபாகர் வித்தியாசாலையும், கந்தர்ம... சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையும். கோப்பாய், கோண்டாவில், புலோலி, முளாய், வேலணை, கொழும்புத்துறை, முல்லைத்தீவு ஆகிய இடங்களிலும் சைவத்தமிழ்ப்பள்ளிக்கூடங்கள் எழுந்தன. இந்த வேளையில் மிசனரிமாருடைய தடைகளும், தலையீடுகளும் சில இன்னல்களை விளைவித்துக் கொண்டிருந்தன. இக்கால கட்டத்தில் மிஷனரிமாநின் பலத்த எதிர்ப்புக்கிடையிலும் சைவநெறி முறையில் அமைந்த ஆங்கிலப் பாடசாலையொன்றை நிறுவ முயற்சி செய்தனர். 1888 இல் நாவலரின் மாணக்கர்களும் உறவினர்களும் சேர்ந்து சைவபரிபாலன சபையை நிறுவினர். கிறிஸ்தவச் சமயக்குழுவினரின் நடவடிக்கைகளினால் நலிவுற்ற சைவத்தை மீண்டும் எழுச்சி பெறச் செய்தனர். 1890 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. சைவ பரிபாலன சங்கத்தால் நிர்வகிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளின் தொகைகளையும், அதில் கல்வி பெற்ற மாணவர்களின் தொகைகளையும் கீழ்வரும் அட்டவணை காட்டுகின்றது.

ஆண்டு	பாடசாலைகளின் தொகை	மாணவர் தொகை
1880	1	167
1885	4	378
1890	6	661
1895	30	4600
1900	45	5000

இவ்விதமாக 20 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப நிலைவரை கிறிஸ்தவ சமயக் குழுக்களினாலும், 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சுதேச மத ஸ்தாபனங்களினாலும் இலங்கையின் கல்வி வளர்ச்சி விரிவடைந்தது. இலங்கைத் தமிழ் மக்களுடைய கல்வி நிலையும் மொழி, சமயம் என்பவற்றில் மறுமலர்ச்சி பெற்று புது வேகம் பெற்றது. இந்து சமயப் பாரம்பரியத்திற்கு ஏற்பவும், சமய ஆகமங்களைப் பேணும் வகையிலும் கல்வி போதிக்கும் நடவடிக்கைகள் நாவலரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளிலும், சைவ பரிபாலன சபை நிறுவிய நிர்வகித்த பாடசாலைகளிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டதனால் தாழ்த்தப்பட்ட தழிழர்கள், குறைந்த சாதியினர் பஞ்சமர்கள் என்றெல்லாம் வர்ணிக்கப்பட்ட மக்கள் குழுவினருக்கு இப்பாடசாலைகளில் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப வரை இடமளிக்கப்படவில்லை. 20 ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் கூட இத்தகைய பாடசாலைகளில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட மறுக்கப்பட்ட நிலையும், சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட சில மாணவர்கள் அடைந்த இன்னல்களையும் இக்காலகட்டத்தில் நாங்கள் கண்கூடாகக் கண்டுள்ளோம், அநுபவித்துள்ளோம். ஆகவே தாழ்த்தப்பட்ட தழிழர்களின் கல்வி வளர்ச்சியானது 20 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்துதான் ஆரம்பிக்கின்ற தென்று துணிந்து கூறமுடியும். இதனை அடுத்து வரும் அத்தியாயத்தில் ஆராய்வோம்.

கல்வியின் பன்முகப் பார்வையில் பெரும்பாலும் முறை சார்கல்வியும், நூற்கல்வியும் தழிழர்களின் ஒருபகுதியின்ருக்கு மறுக்கப்பட்ட வேளையிலும் தமிழ் மக்களின் கலை

இலக்கியங்களை பாதுகாத்தும் வளர்க்கும் பெரும்பணியில் இம்மக்கள் கணிசமான பங்கு கொண்டுள்ளனர். நாட்டார் கலை இலக்கியங்களை வாய்மொழி வாய்மொழியாக வளர்த்தும் தாம் வாழ்ந்து வந்த கிராமங்களில் திருவிழாக்கள், கொண்டாட்டங்களில் நாட்டுக்கூத்து, தெருக்கூத்து வில்லுப்பாட்டு, காஷியாட்டம், கரக ஆட்டம் போன்ற தமிழ்க் கலைகளை வளர்த்து வந்துள்ளனர். சிறந்த தமிழ்க் கவிஞர்களாக நாடகக் கலைஞர்களாக, பாடகர்களாக விளங்கினார்கள்.

உயர்மட்டத்திலிருந்து தமிழர்கள் மேலைத்தேச நாடகம், கலாசாரம் கல்விமுறை என்பவற்றால் சுவரப்பட்டு ஆங்கில மொழிபேசி ஐரோப்பிய நாடகத்தைப்பின் பற்றும் ஓர் புதிய வர்க்கத்தினராகத் தோற்றம் பெற்ற பொழுது தொடர்ந்து தமிழ்மொழி, பண்பாடு, கலை, கலாசாரங்களைக் காத்து வந்தோரில் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இன்றும் சிறந்த சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கவிதை, விமர்சனம் போன்ற துறைகளிலும், இசை சங்கீதத் துறைகளிலும் விற்பனர்களாகத் திகழ்ந்து ஈழத்துதமிழ் இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்த்துக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள். இத்தகையோரைப் புறக்கணித்து ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வாலாற்றினை பூரணப்படுத்தமுடியாது.

அடுத்ததாக தமிழ் ஈழத்தின் வளங்களைப் பயன்படுத்தி கைப்பணிக்கல்வியை வளர்ப்பதிலும் இவர்களின் பங்கு முக்கியமானதாகக் காணப்பட்டது. மண்ணில், மரத்தில், மற்றும் பல்வேறுபட்ட கழிவுப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தி பயனுள்ள கைவினைப் பொருட்களைத் தயாரித்தனர். பனை ஓலையிலிருந்து, வீட்டுப்பாவனைப் பொருட்கள் பலதைசெய்தனர். இதேபோன்று கழிமண்ணைப் பயன்படுத்தி பலகலைப் பொருட்களைப் ஆக்கினர். மரம், யிருகங்களின் தோல் ஆகிய வற்றைப்பயன்படுத்தி வாத்தியக் கருவிகளைச் செய்தனர். இன்று நவீனகல்வி முறையில் அறிமுகப்படுத்தப்படும் வாழ்க்கைத்திறன் கல்வியினை, முறையான கல்வி வசதிகள்

பெற வாய்ப்பு அற்ற நிலையிலும் கூட தமக்கிடையே இருந்த இயற்கை அறிவாற்றல் மூலம் வளர்த்து வந்துள்ளனர்.

சிற்பில கிராமங்களில் வைத்திய வாகடங்களை அறிந்து வைத்திருந்த ஒரு சிலர் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்கள் முறிவு தறிவுச் சிகிச்சைகள், விசகடி வைத்தியம், மனநோயாளருக்கான வைத்தியம் செய்வதில் பெரும் பெயர் பெற்று விளங்கி உள்ளனர்.

அற ஒழுக்கத்திலும் இவர்கள் சிறந்து விளங்கினர். பெரியோருக்குப் பணிதல், முத்தோர் சொல்லினை மதித்து நடத்தல், கீழ்ப்படிவு, பரோபகாரம் ஆகிய செய்கைகளிலும் சிறந்து விளங்கினர். ஆயினும் இவர்களது கீழ்ப்படிவு-உண்மை நன்மை, தர்மம், கடவுள்நீதி என்பவற்றுக்குக் கட்டுப்பட்ட கீழ்ப்படிவு - என இவர்கள் எண்ணி இருந்தாலும் சட்ட நில மானியமுறை, நிலப்பிரபுத்துவ அடக்கு முறைகளுக்கான அப்பாவித்தனமான கீழ்ப்படிவாகவே இருந்தது. இவர்களின் அப்பாவித்தனமான கீழ்ப்படிதலும் இவர்களை மேலும் மேலும் அதிகார வர்க்கத்தினரது தாழ்த்துதலுக்கு உதவியது.

இத்தகைய இயக்கசார் அறிவாற்றல் நிரம்பிய இவர்களின் கல்வி வளர்ச்சி 20 ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட படிமுறை பற்றி நோக்குவோம்.

20 ஆம் நூற்றாண்டில்
தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களின்
கல்வி வளர்ச்சி

இலங்கையின் கல்வி வரலாற்றில் 5 ஆம் 6 ஆம் 7 ஆம் பகுதிகளில் இடம்பெறுகின்ற புத்தெழுச்சி பெற்ற தேசிய உணர்வுக் கல்வியில் தாக்கம், கட்டாயக் கல்வி இயக்கம் கல்விக்கான வசதிகளை அதிகரித்தமை ஆங்கிலத்திற்குப் பதினாறு தேசிய மொழியே போதாது மொழிகளாக வேண்டுமென்ற கோரிக்கைகளும் நிகழ்காலக் கல்வி நிலைமைகள் பற்றியதுமான அபிசங்கமும் இன்றைய கல்விமுறைக்கு பல்வேறு கல்வியமைச்சர்கள் காலத்தில் எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளும் இப்பகுதிகளுள் அடங்குகின்றன. இப்பகுதிகளுக்கிடையேதான் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களின் கல்வி வளர்ச்சிகளும், அதற்காக நடைபெற்ற போராட்டங்களும் இடம்பெறுகின்றன.

நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாய அமைப்புகளில் பண்ணை அடிமைகளாக, விவசாயக் குடிமைகளாக இருந்த நிலைமைகள் தமிழர் சமுதாயத்திலும் காணப்பட்டது. இச்சமுதாய அமைப்பு கட்டிக் காக்கப்பட்ட காலகட்டங்களில் தாழ்ந்தோர் கல்வி பெற்றிருக்க வாய்ப்புக்கள் இல்லை. இஃகை நாம் முன்னர் பிராமண கல்வி மரபில் அவதானித்தோம். தமிழர்கள் பரவி வாழ்ந்த வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களிலும் இந்த நிலைகள் காணப்பட்டன. தமிழருடைய பழக்க வழக்கங்கள் வைதீகக் கொள்கையின் அடிப்படையிலும், சாதிப்பிரிவின்

அடிப்படையிலும் எழுந்ததாகக் காணப்பட்டது. சமூகத்தில் ஒரு சிலர் தாழ்ந்தோர் ஒரு சிலர் உயர்ந்தோர் என்பதை முன்னுள்ளோர் ஏற்றுக்கொண்ட நிலையும், இந்துசமய முறைப்படி பிறவியிலே உயர்ந்தோர், இழிந்தோர் எனப் பாகுபாடு உண்டென்று மக்களை நம்பவைத்து தாழ்ந்தவர்கள் என்று கூறப்பட்டோரின் அறியாமையைப் பயன்படுத்தித் தொடர்ந்தும் அடிமைகளாகவும், அறிவிலிகளாகவும் வைத்திருந்த நிலையும் காணப்பட்டது. இதுவே சமூக நீதி என்னும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இந்த நிலையில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் தங்கள் அறியாமையினாலும், தங்கள் பலத்தைப் புரியாமையினாலும், சமயவாதிகள் கற்பித்த கருமவினை என்ற தன்மைகளை நம்பியதாலும், உயர்சாதியினருக்கு சேவகம் செய்வதற்காகவே இறைவனால் படைக்கப்பட்டோர்களென்ற எண்ணத்தோடு வாழ்ந்தார்கள். இன்றும் இப்படியான மனப்பாங்குடைய ஒரு சிலர் வாழ்ந்து கொண்டும் இருக்கின்றனர். இந்தநிலை தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் இலங்கையில் போர்த்துகேயர், ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலங்களிலும் தொடர்ந்து போர்த்துகேயரினாலும், ஒல்லாந்தர்களினாலும், இலங்கையின் கல்வி வளர்ச்சிக்காக பல நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்ட போதிலும் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழருக்கு எந்த விதமான கல்வி விமோசனமும் கிடைத்திருக்க முடியாது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்திலும், இலங்கையில் சுதந்திர அரசு தோன்றியதன் பின்பும் இம்மக்களின் கல்வி வளர்ச்சியில் பல இடர்ப்பாடுகளும், தடைகளும், சொல்லொணாத துன்பங்களும் இருந்தபோது இதற்கு முந்திய காலகட்டங்களில் இவர்களுக்கு கல்வி அளிக்கப்பட்டிருக்குமென்றே அவ்வது இவர்களுக்குத்தான் கல்வி கற்பதில் ஆர்வம் இருந்திருக்குமென்றே கூறுவதற்கில்லை.

கைத்தொழிற் புரட்சியின் பலனாகவும், சமதர்ம தத்துவங்களின் ஏழுச்சியினாலும்; ஜனநாயக ஆட்சியின் மலர்ச்சியினாலும் இலங்கையில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் தாக்கத்தினாலும் 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழ் மக்களின் விளிப்பினாலும் அவர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு கால்கொள் இடப்பட்டது. வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று,

கல்வி கற்று நாடு திரும்பிய சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, ஹரோவிட், வைமன், போர்ட் துரைசாமி, கிங்ஸ்பரி போதகர் ஆகிய உயர்சாதி மக்கள் தம்முடைய வீடுகளில் சமையல வேலை தோட்ட வேலை, ஆயா வேலைகளுக்காக தாழ்த்தப்பட்ட தழிழர்கள் சிலரை அமர்த்திக் கொண்டனர். இச்சந்தர்ப்பத்தில் புரட்டஸ்தாந்து கத்தோலிக்க மதகுழுவினர் களைச் சேர்ந்த சில பாடசாலை நிர்வாகிகளுக்கும் மேற்கூறிய விதமான சேவகங்கள் செய்த தாழ்த்தப்பட்ட தழிழர்களின் பிள்ளைகளுக்கு தங்கள் மதகுழு பாடசாலைகளில் ஆரம்ப கல்வி கற்பிப்பதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்கும்படி ஆலோசனை கூறினர். இவ்வாறான வாய்ப்பினை முதன் முதல் 1803ஆம் ஆண்டு தெல்லிப்பனையில் பிறந்த திரு. யோவல் போலும், 1903ஆம் ஆண்டு வட்டுக்கோட்டையில் பிறந்த திரு. எஸ். ஆர். ஜேக்கப்பும், இதே காலத்தில் பிறந்த ஏ. பி. இராஜேந்திரா என்போரும் பெற்றனர். இவர்களின் கல்விக்கு தெல்லிப்பனை செலினரியும், வட்டுக்கோட்டை செலினரியும், யாழ்ப்பாணம் சென். பெற்றிக்ஸ் கல்லூரியும் உறுதுணையாய் இருந்தன. திரு. யோவல் போல் அவர்கள் தாமே தழிழ ஆரம்பக்கல்வி கற்று தெல்லிப்பனை செலினரியில் ஆசிரியருக்கான பயிற்சியைப் பெற்றார். ஆயினும் இவர் ஆசிரியராகப் பணிபுரியாது, சிற்பக்கலையில் சிறந்து விளங்கினார். சாமுவேல் கிறிஸ்தவீ என்ற ஆங்கிலேயரிடம் ஆங்கிலம் கற்றுத் தேறினார். திரு. எஸ். ஆர். ஜேக்கப் அவர்கள் யாழ்ப்பாண கல்லூரியில் பல் வேறு பிரச்சனைகளுக்கு மத்தியில் முதன் முதல் சேர்ந்து படிக்கும் வாய்ப்புப் பெற்ற தாழ்த்தப்பட்ட தழிழர்களுவார். இவர் இக்கல்லூரியில் சேர்ந்த பொழுது. சாதி வெறியர்கள் தம் பிள்ளைகளை அக் கல்லூரிக்கு அனுப்ப மாட்டோமென பிடிவாதம் செய்தனர். அப்போது அங்கு அதிபராகக் கடமையாற்றிய பிச்சன் ஆங்கிலப் பாதிரியார் "யார்தான் கல்லூரியை விட்டு வெளியேறினாலும் ஜேக்கப்-ஒருவன் கல்லூரியில் இருக்கும் வரை இக்கல்லூரியை தொடர்ந்து நடத்துவேன்" எனக் கூறி துணிவுடன் செயற்பட்டார். திரு. ஏ. பி. இராஜேந்திரா அவர்கள் ஆரம்பக் கல்வியை யாழ்ப்பாணம் சென் பெற்றிக்ஸ்

கல்லூரியில் பெற்று 1906ம் ஆண்டில் கொழும்புக்குச் சென்று கல்வி கற்று கல்வியமைச்சரில் விகிதராகவும், பின்னர் பிரதம் விகிதராகவும், தழிழ் மொழி பெயர்ப்பாளராகவும், பரிட்சகராகவும், தழிழ்ப்பாட புத்தக சபையின் காரியதரிசியாகவும், கல்விப் பகுதியினரால் வெளியிடப்பட்ட பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றினார். மகாயுத்த காலத்தில் உதவி உணவுக் கட்டுப்பாட்டு அதிகாரியாக விருந்து சிறப்பாக சேவையாற்றியமையால் 1941ல் "முதலியார்" என்னும் பட்டத்தையும், பின்னர் எம். பி. ஈ. பட்டத்தையும் அரசாங்கம் இவருக்களித்து இவரை கௌரவித்தது. மேற்கூறப்பட்ட மூவரது வரலாறும் கல்வி வளர்ச்சியும் தனி மனிதன் கல்வி வரலாறுகவோ கொள்வதற்கில்லை. இது தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தில் கல்வி வளர்ச்சியின் தொடக்க நிலை வரலாறுகவே கொள்ள வேண்டும். இன்னல்களுக்கு மத்தியிலிருந்து ஒடுக்கப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு ஸ்தாபன வடிவம் கொடுத்தவர் திரு. யோவல் போலாகும். இவரால் ஒடுக்கப்பட்டோர் ஊழியர் சங்கம் உதயமாயிற்று. இவரோடு இணைந்து திரு. எஸ். ஆர். ஜேக்கப், திரு. ஏ. பி. இராஜேந்திரா ஆகியோர் தாழ்த்தப்பட்ட தழிழ் மக்களின் உரிமைகளுக்காக போராடினர். இச்சங்கம் மூலம் அரசியல் தலைவரின் தொடர்பை ஏற்படுத்தி டொனல்டர் கபிஷன், சோல்பரி, கபிஷன் போன்ற அரசு விசாரணைக் குழுக்கள் முன் தோன்றி தம் மக்களின் இடர்பாடுகளை இடித்துரைத்தனர். கல்விக்கொள்கையிலே கறைபடிந்திருக்கும் குறைபாடுகளை சுட்டிக் காட்டினார். அத்துடன் கல்வி, பொருளாதாரம் சமத்துவம் போன்ற உரிமைகளுக்காகவும் வாதிட்டனர். திரு. போல் அவர்கள் சர்வசன வாக்குரிமை படித்தவர்களுக்கு மட்டுந்தான் வழுங்கப்பட வேண்டும் என்று சேர். பொன் னம்பலம் இராமநாதன் போன்ற தலைவர்கள் கூற்றினை எதிர்த்து சர்வசன வாக்குரிமை சகலருக்கும் வேண்டும் என்று வாதிட்டார். சாதிக் கொடுமைகள் பாடசாலைகளில் தீவிரமாக தலைவிரித்தாடியபோது இவர் எடுத்த நடவடிக்கைகளே சகல பாடசாலைகளிலும் சாதி, பேதம் பாராட்டக் கூடாதென்று சட்டம் ஏற்பட வழிவகுத்தது. அடக்கப்பட்டு,

ஒடுக்கப்பட்டு வந்த தாழ்த்தப்பட்ட தமிழ் மக்களின் விடுதலைக் குரலை எழுப்புவதற்காக 'ஜனதர்ம போதினி' என்னும் பத்திரிக்கையை வாராந்தம் வெளியிட்டு வந்தார்.

இக் காலகட்டத்தில் ஒரே பார்வையில் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழ் மக்களுடைய கல்வி நிலையினை யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதிலேயும் நோக்கும்போது தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களுள் ஓரளவு பொருளாதார வசதியுடையவர்களாக இருந்தவர்களும், கிறிஸ்தவர்களாக மதமாற்றம் பெற்றவர்களும், கிறிஸ்தவ பாதிர்மாரின் அனுசரணையைப் பெற்றவர்களும் கல்வி வசதிபெற வாய்ப்பளிக்கும்பட்டது. இவ் வாய்ப்புக்களும் மிஷனரிமார்களின் பாடசாலைகளிலேயே வழங்கப்பட்டன. பெரும்பாலும் கிராமப்புற மிஷனரிப் பாடசாலைகளில் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களைச் சேர்த்துக்கொண்ட போதிலும் கூட சமஷன் வசதிகள் அளிக்கப்படவில்லை. தாழ்த்தப்பட்ட தமிழ்ப் பிள்ளைகள் நிலத்தில் உட்கார்ந்தோ, நின்றோ அல்லது அவர்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட தனியாசனங்களிலிருந்தோ கற்கவேண்டிய நிலை காணப்பட்டது. ஆனால் இவ்வேறுபாடுகள் மிஷனரியின் கொள்கையல்ல. ஆயினும் அப்பாடசாலைகளில் கற்பித்த அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள் ஆகியோரின் கொள்கைகளாகவும் அப்பாடசாலை அமைந்துள்ள அவ்வூர் உயர்சாதி மக்களின் அச்சுறுத்தலாகவும் இருந்தன. சில கிராமங்களில் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களே கூடுதலாக வசித்த பகுதிகளில் அவர்களை கிறிஸ்தவர்களாக்குவதற்காக அவர்களுக்கெனவே மிஷனரிப் பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வதிரி வடக்கு மெதடிஸ்த மிஷன் பாடசாலை, காரைதியு மெதடிஸ்த மிஷன் பாடசாலை போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். கரையோரப் பகுதிகளில் அமைந்து மீனவ சமூகத்தினால் நிர்வகிக்கப்பட்ட மிஷனரிப் பாடசாலைகள் ஓரளவு, தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களுக்கான கல்வியில் சம சந்தர்ப்பத்தினை அளித்தனர். இவற்றுள் சென். பெற்றிக்ஸ் கல்லூரி யாழ்ப்பாணம், தொல்புரம் அமெரிக்க மிஷன் பாடசாலை, ஆனைக்கோட்டை ரோமன் கத்தோலிக்கப் பாடசாலை போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். விவேகமுள்ள பிள்ளைகளை

கிறிஸ்துவத்தில் சேர்த்து மதத்தை பாப்புவதற்கு மிஷனரி மார்கள் முயற்சி செய்ததனால் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களில் கல்வி கற்ற பிள்ளைகளில் விவேகமானோரை உயர் கல்விக்கான வாய்ப்பளிக்க மிஷனரி முயற்சி செய்தது. இக்காலகட்டத்தில் சைவபரிடாவன சபையின் கீழ் பல பாடசாலைகள் இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. ஆயினும் இவை இந்து சமயப் பாரம்பரியம், தேசவழமை என்ற கோட்பாடுகளை காரணம் காட்டி அப்பாடசாலைகளில் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களுக்கு கல்வியளிக்க இடந்தரவில்லை. கிழக்கு மாகாணத்தைப் பொறுத்தவரை கல்வித்துறையில் கூடிய முன்னேற்றம் உடைய மாகாணமாக இருக்கவில்லை. பண்டிதர் மயில்வாகனார் இந்தியாவிலுள்ள இராமகிருஷ்ண மடத்தில் சேர்ந்து துறவு பூண்டு விபுலானந்த அடிகளார் எனும் பெயரினைத் தாங்கி கிழக்கு மாகாணத்தில் இராமகிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்தார். 1929 இல் இராமகிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலைகளில் அனைவரையும் பாசுபாடி மிஷன் சேர்த்துக்கொண்டனர். கிழக்கு மாகாணத்தில் கல்வி பிரச்சனை பற்றி 1928இல் விபுலானந்த அடிகளார்க்குத்துத் தெரிவிக்கையில் "கல்வி ஒரு சிலருக்குமட்டுமே சொந்தமாக இருந்தால் அக் கல்வித் தத்துவத்துக்கும் இறை தத்துவத்திற்கும் முரணாக அமையலாம். பொதுவாக தமிழ் சமுதாயம் சிறப்பாக இந்து சமுதாயமும் சகல மக்களுக்கும் கல்வி மூலம் விமோசனமளிக்கவேண்டும்" என்று கூறியுள்ளார். கிழக்கு மாகாணத்தைப் பொறுத்தவரை வட மாகாணத்தைப் போன்று சாதிக்கொடுமைகள், கொடுமையாக இருக்கவில்லை. அதற்குக் காரணமாக கண்டிராட்சியத்துடன் அது கொண்டிருந்த தொடர்புகள், நிலமாளிய சமுதாய அமைப்பின் தன்மைகள், உறுதி பெறாத நிலையும், பல இன, மத மக்கள் கலந்து வாழ்வதனாலும், சாதி அமைப்பின் கொடுமைகள் வட மாகாணத்தை ஒத்த தன்மையனதாக இல்லை. எனினும் இங்கு கூட சிறுபான்மை தமிழ் சமூகத்தவர்களுக்காக கனடாவை என்ற கிராமத்தில் ஒரு தனியான அரசாங்கப் பாடசாலையுண்டு. இராமகிருஷ்ண மிஷனரியினால் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களுக்காகவும், வேற்று மதத்தவ

ராண் இல்லறியருக்கும் இடந்தந்தது. யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரி போன்றவைகளும் சிறுபான்மைத் தமிழருக்கு கல்வி யளிக்க முன்வந்த ஸ்தாபனங்களாகும். நகரிலுள்ள பாடசாலைகள் பெரும்பாலும் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழருக்கான கல்வி வளர்ச்சியில் சம சந்தர்ப்பங்களை அளித்தன. என்றே கூற வேண்டும். இவைகளில் பெரும்பாலானவை மிஷனரிப் பாடசாலைகளென்றால் மிகையாகாது.

இக்கால கட்டத்தில் வதிரி என்னும் கிராமத்தில் தாழ்த்தப் பட்ட மக்களுக்காக ஓர் இந்துப் பாடசாலை நிறுவவேண்டும் என்று தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களுக்கிடையேயிருந்து ஒரு குரல் ஒலித்தது. இம்முயற்சியில் அவ்வாய் வேலிர் சோதிடர், கரடெவடி திரு. கா. சூரன் ஆசாரியார், வதிரி சிவசம்பு வைத்தியர் ஆகியோர் சேர்ந்து கிறிஸ்தவ மிஷனரிக்கெதிராக தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு இந்து கலாசாரப்படி கல்வி கற்பிக்க ஓர் பாடசாலையை 1914 ஆம் ஆண்டில் நிறுவி னர். இதுவே இன்று வளர்ச்சிபெற்று திகழும் தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியாகும். இப் பாடசாலை ஆரம்பித்த காலத்தில் அரசாங்க உதவி நன்கொடைகள் ஏனைய பாடசாலைகளுக்கு வழங்கப்பட்டது போல் உதவி நன்கொடைகள் இப் பாட சாலைக்கு கிடைக்கவில்லை. 1920 ஆம் ஆண்டுதான் வதிரி தேவரையாளி சைவ வித்தியாசாலையாக வித்தியா பகுதி யினரால் பதிவு செய்யப்பட்டு அரசாங்க உதவி நன்கொடை யும் வழங்கப்பட்டது. இப்பாடசாலை உண்மையில் தாழ்த்தப் பட்ட மக்களுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது. இப் பாடசாலையில் கல்வி கற்ற மாணவர்கள் இன்று பல்துறை களிலும் சிறந்து சமுதாயத்தில் முக்கிய பங்கினை வகிக்கின்றனர்.

1905 இல் ரஷ்யாவை ஆசிய நாடான ஜப்பான் வெற்றி பெற்றமையும், இந்திய தேசிய இயக்கமும், இலங்கையில் மத்திய வர்க்கத்தின் எழுச்சியும் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களிடையேயிருந்து எழுந்த சமத்துவ உரிமைப் போராட்டங்களும், முற்போக்கு சிந்தனையுடைய உயர்வகுப்பினராகக் கரு

தப்பட்ட சில தமிழர்களின் முயற்சிகளும் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களின் கல்வி வளர்ச்சியில் கரிசனைபை ஏற்படுத்தியது. 1926 ஆம் ஆண்டு காந்தி அடிகள் இலங்கைக்கு வந்ததனால் சமபோசனம், சம ஆசனம் என்ற இயக்கங்கள் வலுப்பெற்றது. 1928 ஆம் ஆண்டில் சம ஆசனம், சம போசனம் என்னும் இயக்கத்தை அமெரிக்க மிஷனரிமாரின் உதவியுடன் சகல அரசியல்வாதிகளையும் அழைத்து திரு. யோவேல் போல் உடுவில் பெண் கல்லூரியில் ஆரம்பித்துவைத்தார். அக்காலத்தில் அவருக்கு உறுதுணையாக திரு. நெவினல்ல செல்லத்துரை, திரு. கனகரத்தினம், திரு. ஹண்டி பேரின்ப நாயகம், ரெவரன் டிக்கனல் பாதிரியார் ரெவரன் பாதர் போல் மெத்யூஸ், டொக்டர் ஜேம்ஸ். திரு. சி. பொன்னம்பலம் எஸ். டபிள்யூ மகாதேவா அக்கலத்தில் அரசாங்க அதிபராயிருந்த திரு. காண்டோஸ் என்போரும் பெரும் ஆதரவு அளித்தனர். இக்காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணவாலிப காங்கிரஸ் காந்திய இயக்கத்தில் நம்பிக்கை வைத்து சில சமுதாயக் குறைபாடுகளை சீர்திருத்த முன் வந்தது. ஆயினும் 1933ல் தனது பணிகளை செவ்வனே செயற்படுத்த முடியாது முறிவடைந்தது. ஆயினும் இவர்களின் நல்ல நோக்கங்கள் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழரின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு இருநூற்றாண்டில் ஊக்கம் அளித்தது.

சர்வசன வாக்குரிமையும், அதனைத் தொடர்ந்து வந்த மாவரி முறையும் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களின் கணிசமான பகுதியினரின் வாழ்வில் ஓரளவு மாற்றத்தினைக் கொண்டு வந்தது. பொருளாதாரம், கலாசாரம், சமூகநிலைகளில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களினால் தாம் காலான்றி நிற்கக்கூடிய தெம் பினை தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பெற்றனர். இதனைத் தொடர்ந்து காந்தியக் கருத்துக்கள், சனநாயக உரிமைகள், இடதுசாரி இயக்கங்கள், சுயமரியாதை இயக்கங்கள் ஆகியன இணைந்து இவர்களது விடுதலைப் போருக்கு பாசறையாயிற்று. இக்காலகட்டத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களின் கல்வி வளர்ச்சி என்பது ஆங்காங்கே சில குறிகாட்டிகளாகக் காணப்பட்டனவே தவிர ஒரு முழுத்தன்மையாகச் சமுதாய அமைப்புடன் இணையவில்லை. இக்கால வேளையில் திரு. ஜி. நல்லையா

அவர்களினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட நல்வித்திய ஐக்கிய வாலிப சங்கம் திரு. ஜி. எம். பொன்னுத்துரை திரு. எம். சி. சுப்பிரமணியம் ஆகியோர்களால் 1941 இல் அமைக்கப்பட்ட சன்மர்க்க ஐக்கிய வாலிப சங்கம், திரு. ஆ. ம. செல்வத்துரை பண்டிதர், செல்வியா, சைவப்பலவர் சி. வல்லிபுரம். க. முருகேசு ஆசிரியர், சாமுவேல் ஆசிரியர் ஆகியோரினால் உருவாகிய ஐக்கிய வாலிபர் சங்கமும், வடமாட்சி சமூக சேவா சங்கமும் ஒன்றிணைந்து 1942 ஆம் ஆண்டு சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையை ஆரம்பித்தன. இதுவே தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களுடைய சகல விடுதலைக்கும் களம் அமைத்துக் கொடுத்து, போராட்டங்களை நடாத்தி விடுதலைக்கு வழிவகுத்தது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் வரலாற்றில் கடந்த 30 ஆண்டுகளின் போராட்டமே சமூகக் குறைபாடுகளை ஒழிப்பதற்கு வழிவகுத்தது. இவ்வியக்கம் தனது உரிமைகளுக்காக போராடியபோது, அதனை மழுங்கடிப்பதற்காக மிகக் கொடுமான எதிர்த்தாக்குதல்கள், கொலைகள், கொலை முயற்சிகள், தீவைப்புச் சம்பவங்கள், ஆலயப் பிரவேச வழக்குகள் என எத்தனையோ கொடுமைகள் தலைநிரித்தாடின. இத்தனைக்கும் கூடுகொடுத்து ஸ்தாபனத்தின் கட்டுக்கோப்பைக் குழிய விடாது தம்மின் மக்களின் விடுதலைக்காகப் போராடிய போராட்ட வீரர்களாக திரு. யோவெல் போல், திரு. எஸ். ஆர். ஜேக்கப், தியாகி முடிவி சின்னத்தம்பி எ. பி. இராஜேந்திரா திரு. டி. ஜேம்ஸ், திரு. ஆ. ம. செல்வத்துரை, திரு. எம். சி. சுப்பிரமணியம் திரு. ஜி. நல்லியா ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். முதலியார் இராஜேந்திரா அவர்கள் டி. எஸ். சேனநாயகாவின் ஆட்சிக் காலத்தில் செனட்டராக்கப்பட்டார், இவர் முதலையியல் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களின் முன்னேற்றங்கள் கருதி பல பிரேரணைகள் கொண்டு வந்தார்.

1956 இல் S. W. R. D. பண்டாரநாயகாவின் தலைமையில் அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டபோதுதான் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் கல்வி வளர்ச்சி விரித கதி அடைந்தது. இக்காலத்தில் மகாசபையின் அரும் முயற்சிகளினால் பருத்தித்துறை பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த பொன் கந்தையா

அவர்களின் ஆதரவுடனும், அந்நேரத்தில் கல்வியமைச்சராக இருந்த W. தஹநாயக்கா அவர்களாலும் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்கள் கல்விபெற வசதியற்ற கிராமங்களில் ஏறக்குறைய 15 பாடசாலைகளை நிறுவிக்க கொடுத்தார். இப்பாடசாலைகள் வருமாறு:

பாடசாலையின் பெயர்	அமைந்துள்ள தொகுதி
1. குட்டியபுலம் அ. த. உ. பாடசாலை	கோப்பாய்
2. கட்டுவன்புலம்	காங்கேசந்துறை
3. சண்டிலிப்பாய்	மானிப்பாய்
4. சுதுமலை	மானிப்பாய்
5. அச்சவேலி	கோப்பாய்
6. புலோலி	பருத்தித்துறை
7. இமையாணன்	உடுப்பிட்டி
8. வசந்தபுரம்	காங்கேசந்துறை
9. மந்துவில்	சாவகச்சேரி
10. மட்டுவில் தெற்கு	சாவகச்சேரி
11. சரசாலை	சாவகச்சேரி
12. கைதடி	சாவகச்சேரி
13. வரணி	சாவகச்சேரி
14. வெள்ளாய் பொக்கட்டி	சாவகச்சேரி
15. பொன் கந்தையா	மானிப்பாய்

இப்பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட போது சில பாடசாலைகள் அக்கினி தேவனுக்கு இரையாக்கப்பட்டன. தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் கூட இப்படியான பாடசாலைகள் அவசியமில்லை, என அரசாங்கத்திற்கு முறையீடு செய்தனர். தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்களுக்கென பாடசாலைகள் திறப்பது மேலும் அவர்களைத் தாழ்த்தி வைப்பது போலாகும் என்று நியாயம் வேறு இதற்குக் கற்பித்தனர். அக்காலச் சூழ்நிலையிலிருந்த பாடசாலைகளில் இம்மக்களுக்கு சமத்துவமான முறையில் கல்வி கற்பித்துக் கொடுக்க எந்த நடவடிக்கை

யும் எடுக்காதவர்கள், பாடசாலைகளில் மாணவர்களுக்கு சாதியின் போரல் இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளுக்கு குரல் கொடுக்காத இவர்கள், இந்து பரிபாலன சபையின் ஆதிக்கத்தின் கீழிருந்த பல பாடசாலைகளில் அனுமதித்த தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு மறுப்புத் தெரிவிக்கப்பட்ட போது அவர்களை அனுமதிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்காத இவர்கள், இச்சந்தர்ப்பத்தில் கூப்பாடு போடுவது விசித்திரமாக இருக்கின்றது. தாழ்த்தப்பட்ட தழிழர்களுக்கென தனியான பாடசாலைகள் திறப்பது கல்விக்கொள்கைக்கும், சமத்துவ முறைமைக்கும் முரணானதே! ஆயினும் அந்தக் குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் இப்பாடசாலைகளின் தோற்றந்தான் அன்று வரை தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் கல்விக்கு யூட்டு போட்டிருந்த பாடசாலைகள் அனைத்தும் சமத்துவமான முறையில சகலருக்கும் கல்வி பெறதிறக்கப்பட்டது. இன்று தாழ்த்தப்பட்ட தழிழர்க்கென திறக்கப்பட்ட மேற்கூறப்பட்ட பாடசாலைகள் சகல மக்களும் படிக்கின்ற, படிப்பிக்கின்ற நிலைமைகள் உருவாகியுள்ளது. எனவே இந்த நிலையில் இப்பாடசாலைகள் தாழ்த்தப்பட்ட தழிழர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு மட்டுமன்றி முழுத்தழிழ்ச் சமுதாயத்தின் கல்வி வளர்ச்சிக்குமே உறுதுணையாக இருக்கின்றது. திரு டயிள்யூ. தஹநாயக்கா கல்வியமைச்சராக இருந்த காலத்தில் 23 பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கான நியமனங்களை தழிழர்கள் பெற்றனர், 1956 இலிருந்து 1960 வரை ஆசிரியர் பயிற்சிக் காலாசாலைக்கு ஆண்டு தோறும் 30 ல் இருந்து 50 வரையிலான தாழ்த்தப்பட்ட தழிழர்கள் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். இவ்வாறு தாழ்த்தப்பட்ட தழிழர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்காக சிறுபான்மைத் தழிழர் மகாசபை தொண்டாற்றியதுடன் சமூக குறைபாடுகள் ஒழிக்கப்பட்டதை 1957 ல் அமுலாக்கவும் 1970 ம் ஆண்டு அதன் குறைகளைக் தீர்க்கவும் நடவடிக்கை எடுத்தது.

தாழ்த்தப்பட்ட தழிழர்களின் கல்வி வளர்ச்சியில் 1962 ஆம் ஆண்டு ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அகில இலங்கை தழிழர் பெளத்த சங்கம், சில தழிழ் பெளத்த பாடசாலைகளை ஆரம்பிக்கும் நடவடிக்கையில் இறங்கியது. இச்சங்கத்தின் தலைவராக (டேவிற) எம். வைரமுத்து ஜே. பி. அவர்கள்

இருந்தார். இணைச் செயலாளர்களாக கே. கனகலிங்கம், வி. மாரக்கண்டு என்போரும், உபதலைவர்களாக என். சின்னத்தம்பி, எம். பொன்னுத்துரை, எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஆகியோரும், துணைகாரியாக எஸ். ஐயாத்துரையும் பதவிகளை வகித்தனர். இவர்களால் பின்வரும் நான்கு பெளத்த தழிழ் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

- 1) புத்தூர் பஞ்சாசீக வித்தியாலயம்
- 2) அச்சவேலி ஸ்ரீ விபஸ்வி வித்தியாலயம்
- 3) கரவெட்டி ஸ்ரீ நாரதா வித்தியாலயம்
- 4) அல்வாய் சேய்மகே வித்தியாலயம்

இப்பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது பல எதிர்ப்புகள் கிளம்பின. ஆரம்பத்தில் இப்பாடசாலைகளில் பெளத்த சமயத்தைத் தழுவின தாழ்த்தப்பட்ட தழிழ் பிள்ளைகள் கல்வி கற்றனர். இப்பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டதனால் தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்திலிருந்து அரசாங்க ஆசிரியர்களாகும் வாய்ப்பு பலருக்குக் கிட்டியது. இன்று இப்பாடசாலைகள் பேரளவில் பெளத்த தழிழ்ப்பாடசாலைகளாக இருந்த போதிலும் சகலரும் சமத்துவமாக கற்க, கற்பிக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது.

தற்போதைய நிலையில் ஆரம்பக்கல்வி நிலையிலிருந்து பல்கலைக்கழக உயர்கல்வி வளர்ச்சிக்கும் இதற்கு மேலும் புலமைப்பரிசில்கள் பெற்று வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று கற்கும் நிலைவரை தாழ்த்தப்பட்ட நிலையிலிருந்து தழிழர்கள் கல்வியில் உயர்நிலைக்கு வந்துள்ளனர். இந்த நிலையை இன்றைய இளம்சிறார்கள் எய்துவதற்காக நம்முன்னோர்ப்பட்ட அரும்பாடுகள், சொல்லொணாதுண்பங்கள், செய்த உயிர்த்தியாகங்கள் அனைத்தையும் நினைவு கூருவதுடன், எக்காலத்திலும், எந்த நிலையிலும் இத்தகையதொரு இன்னல்கள் எந்த சமூகத்திற்கும் வரக்கூடாதென்றும், அவ்வாறு சமத்துவ

மின்றி காணும் சமுதாயத்தின் மேம்பாட்டிற்காக உழைக்க முன்வருவோமென்று இளைஞர்கள் உறுதி யுணவேண்டும்.

இறுதியாக இவ்வசக்கல்வி அறிமுகம் அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றல், இவ்வகையில் தமிழர்கள் அரபியல்நிலை, தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தின் விழிப்பு, எழுச்சியும், மழைக்குக்கூட பாடசாலையில் ஒதுங்கமுடியாதிருந்த நிலைமாற்றப்பட்டு படிப்படியாக பல்வேறு போராட்டங்களைக் கடந்து இன்றைய கல்வி நிலையில் ஏனைய சமூகத்தவர்களோடு ஒத்த ஒரு நிலைக்கு தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர்கள் கல்வி வளர்ச்சி உயர்வு பெற்றது.

முடிவுரை

கல்வித்துறையில் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையிலிருந்து தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர் சமுதாயத்தை முன்னேற்றுவதற்காக முற்போக்கு அரசாங்கங்களின் உதவியுடன் கல்வித்துறையில் பல சலுகைகளைச் சிறுபான்மைத்தமிழர் மகாசபை பெற்றுக் கொடுத்தது. பாடசாலைகள் பல ஆரம்பித்து வைத்தும், இரு நூறுக்கு அதிகமான இளைஞர்களுக்கும் யுவதிகளுக்கும் ஆசிரியர்களாக நியமனம் பெற்றுக்கொடுத்தும், ஆசிரிய கலாசாலைத் தேர்வில் சலுகை அடிப்படையில் இச்சமூக ஆசிரியர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டும், பல்கலைக்கழக அனுமதி, வெளிநாடுகளில் புலமைப்பரிசில் பெற்று வாய்ப்பினை அளித்தும், கல்வி அதிகாரிகள், அதிபர்கள் ஆகிய பதவிகளைப்பெற்றுக் கொடுத்தும் அளப்பரிய சேவைகளை ஆற்றி யுள்ளது.

1935 ஆம் 1940 ஆம் ஆண்டுகளுக்கிடையில் வேர்ப்பிட்டி இந்துக்கல்லூரி காரைநகர், புத்தூர் புத்தகலட்டி இந்து கல்லூர் ஆகியன தாழ்த்தப்பட்ட தமிழ் மக்கள் கல்வி பெறுவதற்காக இந்து போர்ட் இராஜரத்தினம் அவர்களினால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டதாக அறியப்படுகின்றது.

நாவலர் பரம்பரையும், சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதனின் கல்விப் பாரம்பரியங்களும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு கல்வியளிக்க முன்வராத போது "யாப் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்" என்ற கூற்றுக்கிணங்க மனிதார்த்துவத்தை உணர்ந்து அடக்கப்பட்டிருந்த மக்களைக் கட்டியெழுப்பி மறுக்கப்பட்டிருந்த மனித உரிமைகளை பெற்றுக்கொள்வதற்காக அயராது தொண்டாற்றி, ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து அமரர்களாகி விட்ட திரு. நெவினஸ் செல்லத்துரை, தோழர் சி. தர்மலட்சுமிங்கம், தோழர் பொன் கந்தையா, திரு. ஹண்டி பேரின்பநாயகம், தோழர் எம். கார்த்திகேசு, திரு. ஏ. ஈ. தம்பர், தோழர் எஸ். சிவபாதகந்தரம் முதலியோரையும், ஆங்கிலப்பாதிமார் சிவரையும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவு கூருவது பொருத்தமானதே.

சிறுபான்மைத் தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி, திருவள்ளூர் மகாசபை, அருந்தியார் சங்கம், வெகுசன இயக்கம் ஆகிய சமூக ஸ்தாபனங்களும் பிற்காலத்தில் தமிழர்களுடைய அரசியற் கட்சிகளும் இம்மக்களுடைய விடுதலைக்காகவும், முன்னேற்றத்திற்காவும் எடுத்த முயற்சிகளும் பாராட்டுக்

தற்போது யாழ்ப. மாவட்டம் கல்வித்துறையில் முன்னேறிய மாவட்டமெனக் கூறப்படுகின்றது. ஆனால் இம்மாவட்டத்தில் பல வசதி குறைந்த பாடசாலைகளும், உயர்கல்வி பெற வசதியில்லாத ஏழைக்குடும்பப் பிள்ளைகளும் இருக்கின்றனர். இந்த பிள்ளைகளில் பெரும்பான்மையோர் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தோராகும். இப்பிள்ளைகளுக்கு உயர்கல்வி பெறுவதற்கு தகுந்த வசதிகளை அரசியல் தலைவர்கள் சமூக ஸ்தாபனங்கள், சீர்திருத்த செம்மல்கள், கல்விநெறியாளர்கள் அரசின் துணைகொண்டு செய்து தர முன்வர வேண்டும்.

இன்றைய நிலையிலும் இம்மக்கள் மத்தியில் பள்ளி செல்லாமையும் இடைவிலகல்களும் ஒப்பீட்டளவில் கூடுதலாக இருத்தல் கண்கூடு இதனைமாற்றி அமைத்தல் வேண்டும். நாட்டின் தற்காலச் சூழல் அரசு கடைப்பிடிக்கும் அன்னிய நாட்டின் வேலை வாய்ப்புகளும், குடும்பபொருளாதார நிலையும் இவற்றுக்குக் காரணமாகின்றது.

உயர்கல்வி பெறுவோர் தொகையும் ஆசிரியர் கல்வி பெறுவோர் தொகையும் உடனடியாக தமிழ்மக்களிடையே அதிகரிக்கப்பட வேண்டும்,

உயர்கல்வி பெறுவோரினதும், ஆசிரியத் தொழிலில் ஈடுபடும் ஆசான்களினதும், உள்ளம் விரிவடைதல் வேண்டும். சமத்துவ உணர்வு மேலோங்க வேண்டும். சண்மர்க்க நெறியினைக் காட்டல் வேண்டும்.

சுதந்திரத்திற்கும், சமத்துவத்திற்கும்
கல்வி வளர்ச்சிக்குமான போரட்டம்

வெல்க!

உசாத்துணை நூல்கள்

1. இலங்கையிற் கல்வி - நூற்றுண்டு விழா மலர்
பகுதி I, II, III
2. மகாசபை மலர் - 1959 - 1979
அகில இலங்கை சிறுபான்மைத் தமிழர்
மகாசபையின் வெளியீடு
3. தேவரையாளி இந்து - 1975
தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரி வெளியீடு
4. கல்வித் தத்துவம் - திரு. ப. சந்திரசேகரம்
5. கல்வியியல் - பேராசிரியர் எஸ். முத்துலிங்கம்
6. வெகுஜன இயக்கச் சிறப்பு மலர்

4227

C. E.

தமிழ்நாடு அச்சகம்

1951 - 1952 - ஆம் ஆண்டு
மார்ச் 1952

செட்டியார் அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்

